12. Årg. 1 Nov. 1907. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	Josef Holmgren.	*Malmtorgsgatan 8.*	Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

Tempel i Ch'angcha.

Innehåll:

Förbönens betydelse i missionsarbetet. — Bön för missionen. — Missionsbilder från Svenska Missionens i Kina fält. — På stormöte i en liten kinesby. — Öfvervinnande tro. — Strödda missionsunderrättelser. — Låt ditt ljus lysa. — Försäljning för S. M. K.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Förbönens betydelse i missionsarbetet.*

II.

Låt Guds folk helga sig åt förbönens heliga tjänst, och den rätta missionselden skall tändas och brinna med kraft på altaret. Det är ej skildringar hvarken af nöden eller af framgångarna på missionsfältet, som verka verklig nitälskan för missionen. Ofta är det intresse, som vinnes på den vägen, ostadigt och vacklande. Sådant intresse vänder sig vanligen till den verksamhet, som för ögonblicket är mest tilltalande och mest slår an.

Men om vi i likhet med Paulus lära oss att bära andras nöd fram inför Herren, skola vi också få erfara något af den nitälskan, som fyllde hans hjärta, då han skrifver till Korintierna: Jag nitälskar för eder med Guds nitälskan. Det var denna nitälskande kärleks tvingande makt, som fyllde Brödraförsamlingen med ett sådant missionsnit. Hör, hur detta skedde! Under nära fem års tid, så läsa vi i berättelsen om dem, voro de ofta samlade för att tillbedja Jesus, det slaktade Lammet, och genom denna tillbedjan fylldes deras hjärtan så af kärlek till honom, som gifvit sitt lif för dem, att de med glädje lade sig själfva som offer på altaret. Och sedan väntade de i stillhet för att få veta, hvad han ville bruka dem till, redo att gå, hvarthelst han visade. Så började de sin missionsgärning, en verklig hjältegärning i missionens historia. De påbjödo vidare en bönevaka för att dag och natt kunna offra lofvets offer för Herrens verk nära och fjärran och för att kunna kämpa i uthållig bönekamp för Herrens vittnen jorden rundt. Så underhölls deras missionsnit.

Hudson Taylors lifsgärning är ett annat exempel på samma sanning. Vi veta, huru denne Herrens tjänare på grund af sjukdom nödgades draga sig tillbaka från det direkta arbetet i Kina under en tid af fem år. Det var då, han började kämpa en sådan bönekamp för kinesernas frälsning, att den antog karaktären af ett djupt lidande. Ju mer han bad för dem, desto djupare kände han deras nöd, men desto större framstod också för honom Jesu kärlek, då han gaf sitt lif för en döende värld, och drifven af denna kärlek beträdde han den trosväg, som vi känna till genom Kina Inland Missionens historia.

Genom verksam förbön skapas vidare offervillighet för missionen. Endast den, som beder för andra, kan verkligen uppoffra sig. Bön och offer äro oskiljaktigt förenade. Det var under fasta och bön, som de båda första missionärerna Paulus och Barnabas offrade sig till Herrens tjänst bland hedningarne. De missionsarbetare, som äro en frukt af sådan förbön, äro verkliga missionärer. Herren kan ej anförtro de själar, som han så dyrt köpt, åt någon, som ej i kärlek drifves att kämpa för dem i bön. »Bedjen skördens Herre, att han sänder arbetare i sin skörd». Den, som beder för missionen, kommer nog ej undan missionskallelsen, då Herren ställer den till honom. Och det samma gäller om missionsmedel. På många ställen i vårt land får man det intrycket, att det första i fråga om hednamissionen är insamling af penningar. Så snart man talar om missionen, går tanken genast till kollekten. Och missionssaken, som skulle vara ett ämne till tacksägelse, enär den är ett af de största förtroendeuppdrag, Herren gifvit sitt folk, blir därigenom snarare till en börda. Upprop för missionen blifva snart liktydiga med upprop till förnyade ansträngningar att insamla penningar. Hvad blir resultatet? »Vi tröttna på detta ständiga tiggande», så ljuder det här och där. Hvad är orsaken? Hafva vi ej valt vår egen väg att verka för missionen i stället för att akta på Herrens anvisning? Vore det ej af nöden, att det mer än hittills började bli upprop till *bön* och *förbön* ibland oss? Då skulle hos oss fostras ett sådant sinne, att Guds Ande finge tillfälle att säga oss ett och annat om Guds vilja med afseende på förvaltningen af de jordiska ägodelar, vi älska att kalla våra.

Få vi en förebedjande missionsförsamling, skall Herren också i fullaste mening kunna anförtro oss sitt verk. Profeterna voro förebedjare, och därför finna vi i Herrens ord denna utsago om dem: Icke gör Herren, Herren något, utan att han uppenbarar sitt råd för sina tjänare, profeterna. Den verkliga innebörden i den gudomliga uppenbarelsen är införsättandet af Guds människor i Guds riksplaner och i sättet och villkoren för deras förverkligande.

Hur synnerligen viktigt är det då ej, att vi i vårt missionsarbete vandra i af Gud för oss beredda gärningar! Det är endast ett sådant verk, Herren erkänner som sitt; det är endast det, han lofvat att draga försorg om. Öfver hvarje verk, som ej bär denna karaktär, hvilar den allvarliga dom, som fått sitt uttryck i dessa Jesu ord: Hvar och en plantering, som min himmelske Fader icke hafver planterat, skall uppryckas med rötterna (Myrbergs öfversättning). Intet verk i Guds rike är berättigadt, som ej är gifvet af Herren själf, och åt ingen annan anförtror han sitt verk än åt sina vänner, åt dem, som i likhet med honom med ett prästerligt hjärta bära världens nöd i förbön fram inför Gud. Må vi vara på vår vakt, att vi i vår prästerliga tjänst ej frambära inför Herrens ansikte främmande eld, som han ej bjudit oss!

Herrens ord visar oss vidare, att det är öfver den förebedjande församlingen, han utgjuter sin Helige Ande. Och då de hade bedit, så läsa vi, skakades rummet, där de voro församlade, och de blefvo alla uppfyllda med den Helige Ande. Det är i denna kraft, missionen skall verka, och ve oss, om vi gå att i egen kraft utföra vårt uppdrag. De fullkomligaste organisationer, de bästa finanser äro till ingen nytta, om det ej blir en lefvande utan blott en död kraft, som verkar genom dem. »Vårt arbete kan ej krönas med framgång, världen kan ej bli vunnen för Kristus, utan att den Helige

* Föredrag af E. Folke vid andra allmänna svenska missionskonferensen i Stockholm.

Andes kraft och kraften af trons bön få den plats, Gud vill, att de skola hafva i vårt lif, och vårt arbetes andliga karaktär sålunda blir fullt uppenbar.»

Kan missionsproblemet i hemlandet ej lösas på någon annan väg än förbönens, så gäller detta lika mycket och i samma bemärkelse om missionsproblemet på missionsfältet. Vår verksamhet därute går under, om den ej uppbäres af förbön. Våra missionärer kunna ej uthärda i sin ställning därute, om vi ej bedja för dem. Då Carey utgick till Indien, sade han till sina vänner: »Jag är villig att gå ned i det mörka schaktet, om I hållen fast tågen till hisskorgen». Våga vi väl släppa taget, vänner? Det gäller lif eller död för våra trossyskon därute.

Hur skall vidare seger vinnas öfver hedendomen, hur skall kristendomen kunna slå kraftig rot ibland dessa folk, hur skall den hednakristna församlingen tillväxa i kraft och styrka, hur skall den i sin ordning blifva en missionerande församling? Detta är viktiga missionsproblem, och deras lösning kommer ej på någon annan väg än genom eder förbön och den Helige Andes hjälp.

Ännu ett: Arbetet därute får samma karaktär, som det har härhemma. Många af eder hafva nog läst boken om pastor Hsi. Jag hade rika tillfällen att under min vistelse i Kina lära känna denne märklige man och hans arbete. Det intryck, jag fick af hans lif, var, att det var födt af bön och buret af bön. Det torde vara oss bekant, att han var frukten af en troende kvinnas förbön i Skottland. Där ha vi nyckeln. Med dess hjälp skola vi förstå honom och hans lifsgärning. Jag såg honom aldrig taga något steg i fråga om andlig verksamhet, utan att han tillbragt ett eller flera dygn under fasta och bön inför Herrens ansikte. Han gaf aldrig något råd utan att först hafva frågat Gud. Ofta hörde jag honom under nattens stillhet i kamp inför Herren tillkämpa sig seger öfver de mäktiga fiender, som öfverallt i hans verk mötte honom. Och sådan han var, sådana blefvo de, som genom honom kommo till tron. Det var en underbar förmån att få vara med och se det varma kärlekslif, som kom som en frukt af detta bönelif, och att få bevittna, huru Gud verkade genom dessa enfaldiga, trosfriska förebedjare.

Herren kommer helt visst till hvar och en af de sina med den frågan: »Är du villig att ingå i förbönens heliga ämbete?» Och till hvar och en, som dit ingått, kommer en andra fråga: »Är du villig att i lydnad taga de trossteg, som enligt Guds ordning komma som en nödvändig följd af trons bön?» Här blir det fråga om lydnadens offer, och här pröfvas troslifvets halt, men salig hvar och en, som i likhet med profeten Hesekiel på den vägen låter bruka sig af Herren till en förebild, så att andra genom hans böne-, tros- och lydnadslif erfara, att den, som verkar genom honom, är Herren. Att vi få se ett kraftigt Herrens verk såväl därute som härhemma är ett insegel på att det finnes själar, som hålla ut med att i trosenimodig bön taga ut Guds löften både för sig och andra och i lydnad lefva för Herren. Och kanske äro de segerrikaste kämparne att finna på de mest undangömda platserna. Vi böra tacka Gud för den stora förmånen att få äga sådana krafter ibland oss. Men stanna vi för det faktum, att det stora flertalet af Kristi bekännare ännu äro mer eller mindre likgiltiga för Herren och hans rikssak, och att därför millioner dyrköpta själar måste förgås af brist på kunskap om frälsningen i Kristus Jesus, kunna vi ej annat än böja oss i stoftet och bekänna synd. Blodskulder hvila öfver oss. Herren ser till dem, som hafva ett ödmjukt och förkrossadt hjärta. Vi kunna med full visshet säga, att finge han döma oss, skulle han ock välsigna oss, och så skulle en ny pingsttid inbryta öfver oss, en pingsttid, full af den första kärlekens lif och kraft, en pingsttid, full af bön, buren af tillförsikt och tro, en pingsttid, full af hängifven tjänst i Guds rike till hans ära.

Det gifve oss Gud för sitt namns skull! Amen.

Bön för missionen.

Jesus, låt ditt helga ord
af de vilsna höras!
Duka för dem nådens bord,
att de måtte röras
af din kärlek, rik och varm,
af din död och pina,
att de snart kring korsets stam
knäppa händer sina!

Du, som öppnat himlens port,
säg dem snart de orden,
dessa, som i fjärran ort
tryckta se mot jorden,
att du deras synd ock bar,
deras nöd ock kände,
då af Gud du lämnad var
och på korset hängde.

Lys dem på den mörka stig,
räck dem Frälsarhanden,
att de känna måtte dig,
lösta uti anden!
Böj ditt öra, Herre, ned,
hör de armes klagan!
Du, som för de arma led,
gif dem snart hugsvalan!

Ax. L.

Kristendomen i Japan. Missionskonferensen i Tokio, där äfven svenska representanter voro närvarande, synes börja bära frukt, i det icke mindre än 1,700 japaner redan anmält sig till erhållande af kristendomsundervisning.

Missionsbilder från Svenska Missionens i Kina fält.

II.*

Att våra missionärer sluppo ut ur Shansi år 1900, berodde till en stor del på några lyckade kurer bland soldater och andra, hvarigenom de styrandes välvilja vunnits. Det har berättats, att när rådplägning hölls i Yuncheng om vårt öde, yttrade en bland de närvarande: »Det vore en skam, om dessa, som under många år hjälpt vårt folk, nu skulle röna sådan otacksamhet.»

De kirurgiska fallen göra det största intrycket, dels emedan kineserna därvid så påtagligt kunna se företrädet af västerländska metoder, desinficiering, m. m., och äfven kunna värdera snabbt helande af ett sår, men dels också emedan det är hart när omöjligt att få en kines att taga in föreskrifna doser af läkemedlet i ett medicinskt fall. Om ett visst mått har en viss verkan, bör dubbelt så mycket verka dubbelt så kraftigt samt följaktligen vara dubbelt så bra enligt deras logik, och därför händer det, att de taga in matskedar, där teskedar föreskrifvits, och att verkan motsvarar hvarken deras eller läkarens förhoppningar. Emellertid kommer man på detta sätt i beröring med folket, och gästrummet fylles med besökande, hvilket är hvad som i första hand åsyftas å vår sida, ty i missionsarbetet måste filantropien ställa sig tjänande i förhållande till de religiösa sträfvandena. Gästemottagning på våra tio stationer och öfver tjugu utstationer samt predikan i gatukapell och på gator motsvara i det närmaste resepredikantens samtal, tält- och friluftsverksamhet, men emedan åhörarne växla mindre, kan man gå grundligare tillväga.

På grund af de stränga reglerna för umgänget mellan de olika könen är det nödvändigt, att arbetet bland kvinnorna till största delen utföres af *kvinnor*. Den kvinnliga verksamheten omfattar därför också alla de grenar af evangeliseringsarbetet, som ofvan berörts: det finns särskilda opieasyler för kvinnor, särskilda gästrum och ofta särskilda afdelningar i de offentliga kapellen, hvarjämte, för att ännu mera betona särskiljandet, de kvinnliga arbetarnas bostäder ofta äro belägna på något afstånd från de manligas, där sådana finnas i samma stad. Asylverksamheten blir ju alldeles likartad med den, som bedrifves bland männen, så ock gästemottagningen i det närmaste, men rese- och gatupredikan samt skriftspridningen äro väsentligen olika, hvad beträffar tillvägagångssättet. Då den kvinnliga missionären anländer till en sällan besökt plats, händer det, att kvinnorna komma själfmant för att se på »den utländska kvinnan», men där hennes uppträdande är mindre sällsynt, måste åhörarne uppsökas. Finnas då några kvinnor vid en dörr, så gäller det att komma i samspråk med dem och sedan leda samtalet in på kristendomen och ändamålet med missionärens därvaro. Äldre kvinnor köpa ej sällan böcker för sina barn och barnbarn, fastän de själfva ej kunna läsa. Om man vill sälja traktater till kvinnorna för deras egen räkning, måste man jämväl lära dem att läsa. Härigenom uppstår en gren af den kvinnliga verksamheten, som knappast motsvaras af något arbete bland männen, nämligen husbesök och läsmöten. Böcker på ett enkelt språk och med stor stil finnas, särskildt afsedda för detta arbete, och försedd med några sådana går den kvinnliga missionären ut antingen till ett hus, där hon redan har tillträde, eller också för att söka öppna någon ännu tillsluten dörr. När hon kommit in och en del artighetsceremonier undangjorts, kanske hon sjunger eller läser en sång för de samlade kvinnorna, förklarar densamma och visar dem skrifttecknen, medan hon talar om deras uttal och betydelse. Efterhand börja åhörarna intresseras och följa med, hvad som säges, och efter några besök kanske somliga vilja köpa en bok och undervisas i att läsa densamma. För sådana åsidosättes sedan t. ex. en eftermiddag i veckan, då de få samlas i kvinnornas gästrum och mottaga systematisk undervisning i läsning, hvilket naturligen ger utmärkta tillfällen till predikan och personligt påverkande.

Kvinnornas inflytande i hemmen, på barnen och äfven bland omgifningen för öfrigt kan knappast öfverskattas. Och bland Kinas kvinnor finnas många, som äga både karaktär och begåfning nog att stå som ledare, äfven om de ännu så länge måste stå bakom scenen. Därför kan man ej heller för mycket betona nödvändigheten af att allt göres, för att den där befintliga kraften måtte ställas i evangelii tjänst. — På sina resor till och från skolan hade en af våra skolflickor gjort sin tro så väl känd, att åtskilliga kvinnor, när de sedan träffade missionärer, sade: »Detta är ju samma lära, som flickan med de stora fötterna förkunnade.» »De stora fötterna» betydde då ingalunda, att hennes fötter voro stora, utan att de aldrig blifvit bundna och förkrympta, hvilket i och för sig är en hel predikan.

I många fall komma evangelisationsarbetet och församlingsvården hvarandra så nära, att öfvergången knappt blir märkbar. Så är förhållandet med de nyssnämnda läsmötena för kvinnor äfvensom den i opieasylerna utöfvade predikoverksamheten och ännu mera med den offentliga gudstjänsten. Som emellertid tillbedjan utgör en af hufvuddelarna i denna, och de beständiga deltagarne i de flesta fall äro kristna eller sökare, måste den räknas till församlingsvård. Någon fast gudstjänstordning har ej införts, men sång, bön, bibelläsning och predikan utgöra där som här hemma gudstjänstens hufvudbeståndsdelar. Upptagande i församlingen sker naturligtvis genom dop. I hvarje fall föregås dopakten af en offentligen aflagd trosbekännelse såväl som af ett inför församlingen hållet dopförhör. Liksom upptagande i församlingens gemenskap vanligen afhandlas inför slutna dörrar af förutvarande kommunikanter, så underkastas äfven frågan om någons frånskiljning församlingens beslut, försåvidt ordnad församling finnes och möte kan sammankallas. I sådana dess bättre ganska sällsynta fall gifves vanligen först en varning sedan, om denna ej hjälper, nattvardsförbud och slutligen där uppenbar obotfärdighet förefinnes, sker fullständig upphäfvande af församlingsgemenskapen, tills bättring sker och anhållan om återupptagande framställes.

Ett exempel på sådan bättring hade vi i förre evangelisten Uang, som en tid verkade till stor välsignelse men sedan föll ett offer för sin stora popularitet. Han började blifva alltför egenmäktig, ville styra både sitt eget och andras arbete och gjorde slutligen allt samarbete omöjligt, allt i förlitande på att han själf vore oumbärlig. Så blef det omsider nödvändigt att afskeda honom, och

* Föredrag under missionärskonferensen af C. Blom.

från den stunden blef han en motståndare, ej till kristendomen men till den utländska missionen, och ville upprätta en egen församling. Följden var, att han efter föregången varning blef utesluten ur församlingen. Herren bevarade de andra kristna från att vilseledas genom honom, så att han blef nästan alldeles isolerad. Så fortgick det en ganska lång tid, och hans storartade planer gingo om intet. Därtill blef han själf slagen med en svår sjukdom, och på sjukbädden bröts hans högmod, så att han sände efter missionären och bad honom till församlingen framföra hans syndabekännelse och afbön. Naturligtvis blef han genast med glädje återupptagen och lefde så sin korta återstående tid på jorden i åtnjutande af frid med Gud och människor. För honom syntes agan verkligen bära rättfärdighetens fridsfrukt.

Församlingsmöten, stundom kallade konferenser, hållas på de flesta stationer två gånger om året, vår och höst, hvarvid församlingens angelägenheter afhandlas. Dessutom har på sista tiden en konferens af alla församlingarnas ombud hållits vintertiden på missionens centralstation, Yuncheng. Nattvardsgång firas vanligen en gång i månaden på platser, där regelbunden gudstjänst hålles, och officierar därvid antingen en missionär eller infödd medhjälpare eller också någon på platsen befintlig församlingsäldste eller diakon. I somliga vidsträckta distrikt flyttas nattvardsgången från by till by, på det att kvinnor och andra, som ej kunna färdas långa afstånd, ändå måtte få tillfälle att stundom deltaga i Herrens måltid. Af liknande skäl besökas också aflägsna byar, där kristna finnas, en eller flera söndagar i månaden, samt hålles gudstjänst med traktens troende i hemmen eller andra lämpliga samlingslokaler, såsom t. ex. i opieasyler. Jämte dessa gudstjänster hållas äfven böne- och vittnesbördsmöten, där friare tillfälle gifves åt deltagarne att göra sina inlägg, hvilket äfven är fallet vid bibelläsningsmöten, där hvar och en läser upp en eller flera inlärda bibelverser och för de församlade omtalar den lärdom eller bestraffning o. s. v., som genom det upplästa kommit honom eller henne till del, eller också af mötets ledare begär upplysning angående något, som åstadkommit hufvudbry. Under vintern och i rötmånaden, när landtbruket ej brådskar, bruka vi dessutom samla de troende till längre eller kortare bibelstudier, då antingen vissa af bibelns böcker eller ock särskilda ämnen behandlas. En värdefull hjälp vid denna detaljerade undervisning fås af laterna-magicaförevisningar, hvarigenom annars för kineser nästan ofattbara bibliska seder och bruk åskådliggöras och andra egendomligheter förklaras.

Så länge frågan blott är om att själf meddela undervisning och leda gudstjänster, är församlingsarbetet jämförelsevis lätt, men när man kommer till kyrkotukten, användningen af infödda medhjälpare och ledningen af församlingens egen verksamhet, så att de förefintliga krafterna användas rätt, och utvecklingen föres mot ett sant framåtskridande, då kommer man äfven till svårigheterna. Dessa hafva sin grund, utom i den allmänna syndfullhet, som tyvärr ej är särskildt utmärkande för kineserna, hufvudsakligen i motsatsen mellan vår och kinesernas nationalkaraktär och deras genom hedendomen förvridna religionsåskådning, hvarigenom ömsesidigt missförstånd lätt uppstår, samt slutligen i bristen på förmåga eller vilja hos de infödda kristna att genom personliga uppoffringar åstadkomma ekonomiskt oberoende hos församlingen. Den på senare tiden stärkta kinesiska nationalkänslan lägger också ofta hinder i vägen för ett godt samförstånd och samarbete, så att det fordras både nåd och visdom samt erfarenhet och människokännedom för att kunna med framgång sköta denna del af verksamheten. I allmänhet söka vi ju fostra de kristna att känna och bära ansvaret för sin församling, särskildt att utbilda ledare och, allt som antalet medlemmar ökas (de uppgå nu till omkring 500), förmå dem att undan för undan åtaga sig bestridande af omkostnaderna för skolor, kapell, församlingstjänare och någon del af evangeliseringsarbetet. Församlingarnas bidrag till dessa ändamål hafva äfven de sista åren utgjort omkring 500 kronor årligen.

Dessa medel sammanblandas naturligtvis ej med missionens utan användas enbart för församlingarnas egen verksamhet och handhafvas af församlingstjänare. En del af dem upptagas in natura, och då höst- och vårskörden inbärgats, gå ett par därtill utsedda män omkring för att insamla sådana bidrag. På en plats blef det fråga om hvad som kunde göras för att underlätta de frivilliga predikanternas verksamhet. Några af kvinnorna framkommo då med följande förslag: »Gå ni», sade de till männen, »ut för att skaffa bambustänger, så skola vi väfva och sy tält, ty det är sådant arbete, som vi kunna göra, och på det viset få vi också hjälpa till att predika på marknaderna.» Sedan anskaffades äfven en skottkärra, och nu kan hela utrustningen forslas af en man från plats till plats.

Genom att uppmuntra till sådan självuppoffring till samarbete hoppas vi kunna uppbygga en självständig kyrka, hvilken likväl förblir nära förenad med missionen, så att båda kunna ömsesidigt gifva och mottaga behöflig hjälp.

Alldenstund det kinesiska undervisningsväsendet, äfven där detta i någon mån ordnats efter utländskt mönster, alltjämt är byggdt på hednisk och följaktligen antikristlig grund, måste den kristna församlingen, med större eller mindre bistånd från missionen, själf tillgodose sin ungdoms behof i detta afseende. För detta ändamål upprättas dels byskolor, där de små kunna få sin första undervisning, dels också på missionsstationerna goss- och flickskolor, för närvarande tretton till antalet, där barn, som äro på långt afstånd från hemmet, ej blott erhålla undervisning utan äfven få mat och bostad. I några fall bidrager församlingen till lärares lön och andra omkostnader, men vanligen förmår den ej detta, och föräldrarna kunna knappast bekosta barnens underhåll och läroböcker, hvarför en ganska stor del af penningebördan kommer på missionens del.

Vid ett församlingsmöte, då frågan om bidrag till skolan var på tal, och det som vanligt påpekades, huru fattiga alla voro, var det någon, som i ungefär följande ordalag höjde sin röst, för att alla skulle göra sitt bästa: »Om Gud velat, att våra barn skulle uppfostras på västerländingarnes bekostnad, så hade han nog låtit dem födas i västerlandet. Men när de nu ha födts här ibland oss, är det nog också hans vilja, att vi skola skaffa dem skolundervisning.» Följden blef, att en självunderhållande skola upprättades på platsen, och som församlingen i fråga är en bland de större och mer lifaktiga, så kunna de troende där bära bördan, något som icke vore möjligt på en del andra platser.

Emellertid är det ju en lifsfråga för församlingen såväl som för de unga, att dessa få tillgång till en på

kristlig grund byggd upplysning, så att de kunna ej blott motstå tidsströmningarna utan äfven själfva göra något inlägg i omdaningen af detta framtidsland. De utländska missionärerna kunna ej heller hoppas att nå den stora massan af folket, utan infödda, för ändamålet utbildade män och kvinnor, behöfvas i evangeliseringsarbetet. Likaså kunna utländska lärare aldrig anskaffas i tillräckligt antal att tillgodose behofven i de växande skolorna, hvarför äfven där infödda kristna hafva ett fält framför sig. Men äfven på detta område behöfves specialutbildning, och missionen behöfver därför utbildningsanstalter. I regeln har hvarje missionär själf fått fostra sina infödda medhjälpare, men på de sista åren har en början gjorts att bland äldre elever i skolorna utvälja troende unga män, som synas hafva förutsättningar för predikokallet, och att vid en för hela fältet gemensam evangelistskola gifva dem teoretisk och praktisk utbildning. Denna skola torde i en snar framtid utvecklas, så att vi äfven få lärarekrafter för by- och stadsskolor därifrån, men alldenstund äfven på undervisningsområdet särsystemet alltjämt måste tillämpas, behöfves dessutom en liknande centralskola för bibelkvinnor och flickskolelärarinnor.

Vid skolorna fordras naturligtvis böcker och annat undervisningsmateriel, likaså i det undervisande församlingsarbetet och i evangelisationsverksamheten. För fyllandet af detta behof hafva vi hittills nästan uteslutande varit hänvisade till andra organisationer, hvaraf visserligen ej så få finnas, fastän de stora litterära behofven ännu äro långt ifrån tillgodosedda. Från Japan och äfven från andra håll bedrifves nämligen genom pressen en agnostisk propaganda, och för att bekämpa denna samt i största möjliga mån begagna sig af de i tidningspressen och kristligt vetenskaplig litteratur erbjudna tillfällena att påverka den studerande ungdomen och de styrande klasserna behöfves det, att missionssällskapen mera systematiskt taga det litterära arbetet om hand. Äfven mot den katolska missionen gäller det att mer än någonsin vara på sin vakt, ty dess politiska och sociala inflytande är stort och vändes alltid hänsynslöst mot protestanterna, hvarhelst så med trygghet kan ske, och därför är äfven i detta afseende ett kraftigt upplysningsarbete af nöden. Hittills hafva vi på vårt fält varit fria från den svårigheten, men nu lära förberedelser pågå för öppnandet af flera katolska missionsstationer i vårt Honan-distrikt, och det gäller att behålla och öka det försprång vi hafva i arbetet, ej af nidskhet eller afundsjuka men för att rädda folket undan den sanningens förvanskning, som vi veta alltid följer med katolicismen.

Genom de vid Shanghai-konferensen så vältaligt förordade samarbetsplanernas förverkligande torde äfven vår missions arbete blifva något underlättadt, men vi få ej öda tiden och släppa tillfällen ur händerna, medan vi vänta på bättre tider. Nu står hela vårt fält öppet för resepredikanter, nu kunna böcker och tidskrifter spridas och blifva lästa bland hundratusenden studerande, som *vi* kunna nå, nu är tiden att lägga en god grund för församlingsväsendet och att fostra ledare för framtidens kinesiska kyrka. Men om vi nu låta tillfället gå oanvändt förbi, torde framtiden snart te sig helt annorlunda, ty mörkrets makter äro i verksamhet, och den icke kristliga upplysningen blir lätt kristendomsfientlig. Låtom oss därför verka, medan dagen är!

På stormöte i en liten kinesby

Af *August Berg.*

I

Åsnorna stodo för dörren, och vi satte oss upp. Det var sådana, som voro vana att frakta saltsäckar. Åsnedrifvaren var ej heller van vid annan frakt. Han behandlade oss därför ungefär som tvenne saltsäckar, d. v. s. han rökte sin pipa, drack sitt té och lät oss ta oss fram bäst vi kunde. En och annan gång, då vi sutto allt för snedt, sprang han fram och vred oss tillika med sadel och packning rätt. Solen brände som hetast. Efter en timmes ridt hvilade vi oss, upphettade som vi voro, vid ett litet téhus. Ett par kannor kokhett té af det simplaste slag framkallar en ymnig svettning, men så inträder reaktionen helt plötsligt, en behaglig svalka, och helt vederkvickta fortsätta vi vidare vår väg. Då en kines är varm, tvättar han sig i varmt vatten och dricker varmt té, allt med åsyftad verkan. Ytterligare några timmars ridt, och vi äro framme i staden *Y-sjiang*, hvarest vi taga oss härberge öfver natten. Myggorna bita, och flugorna sticka. Rök från en halmeld strax utanför »sängkammardörren» håller dem ifrån oss. Med solen äro vi uppe påföljande dag, och innan den hunnit långt på sin bana, äro vi ett godt stycke på väg. Genom busksnår och utefter en bergsflod går vår väg, alltjämt stigande. Ju längre det lider på dagen, dess varmare blir det. Vi taga af oss öfverklädnaden och utsätta armar och hals för den brännande solen. Den bränner skinnet rödt, så att det svider i flera dar. Vägen är stenig. Floden måste vi passera flera gånger. Föregående dagars regn har utplånat alla spår af den lilla tilltrampade gångstigen. Men se! Från en hög klippa faller vattnet ned i en fördjupning! Det skummar så hvitt och ser så inbjudande ut. Kläderna af! Ett skönt, friskt bad bland de stilla folktomma bergsklyftorna! Till och med vår åsnedrifvare smittas af vårt exempel och gör oss sällskap. Åsnorna äro nöjda med att dricka. Så bär det af igen vidare uppför berget, tills vi nå dess topp. Då och då stanna vi, där vinden spelar, för att få litet svalka. Inga människoboningar passeras. Hunna några »li» nedför berget se vi ett litet eländigt värdshus, som vi måste besöka, för att se, om vi där kunde få något till lifs. Min kamrat hade på förhand gifvit mig sådana beskrifningar på denna gästgifvaregårds renlighet, att det var med tvekan, jag satte min fot inom dess väggar. På golfvet kröpo tre små gossar. Den ene var nästan blind, den andre lam i sina ben, alla tre smutsiga och hungriga. Gamla farfar sysslade vid spiseln. Varmt vatten kunde vi åtminstone få att dricka. För att få fart i elden begagnade han sig af en ihålig käpp, som han då och då blåste uti! Han kom ock fram med några nypor blad, som han försäkrade voro téblad, så att vårt vatten fick både färg och smak! I detsamma blötte vi af det torra bröd, vi hade med i vår matsäck, och så hade vår snälla syster, fru Th. W., försett oss med en äkta »norsk rätt från Norge» — »benlöse fugler» — något motsvarande svenska rulader. Tack vare vår medförda matsäck och goda aptit blef värdshuset ej alls afskräckande. Att se de stackars små barnens glädje öfver litet hvitt bröd och kött, var en fröjd. Utanför värdshuset flöt en bäck vid vägen, och i densamma måste vi ta vårt bad nummer två.

Nu återstod ej mer än 1 $^1/_2$ mil till byn *Pä-sju-tsaänn*, den plats, dit vi, Verner Wester och jag, ämnade oss, och där stormöte skulle hållas. Som vägen till stor del bar utför, gick det fort nog. Gula floden, som här skiljer Honan (Hånann) och Shansi åt, flyter fram likt ett bredt silfverband. Odlade åkertegar med små trädgrupper här och där, så långt ögat når. Landskapet är terrassformigt, och att här utföra bondens arbete är ej lätt. En del platser, så berättades mig, äro så svåråtkomliga, att jordbruksredskapen måste bäras dit. Vi voro emellertid slutligen framme och välkomnades af våra bröder. Systrarna Frida Prytz och Maria Nylin hade ock anländt. Lokalförsamlingen, som lyder under Puchow-fu *(Po-djå-fo)*, har här intecknat ett trefligt hus, som de reparerat och snyggat upp. Högtiden till ära voro nya, röda tänkeskrifter uppklistrade vid alla dörrar, och för öfrigt vittnade allt om att nödiga förberedelser för både andlig och lekamlig förplägning voro vidtagna.

I min uppsats om »Stormöten» i sista julkalendern har jag beskrifvit, huru vi pläga gå tillväga, och precis så skedde nu. Ordning och reda i alla anordningar. Åt oss var bostad inredd i en stor jordgrotta vid byns ena ände. Sedan vi förplägat oss litet, drogo vi oss tillbaka dit och insomnade snart, grundligt trötta, som vi voro.

Hur länge vi hade hvilat, vet jag ej, men vi vaknade vid att åskan gick, regnet öste ned och himlen var som ett eldhaf. Men ännu mer. Genom någon spricka på grottans tak banade regnet sig ned i mellanväggen till vår och grannens grotta, och snart uppstod ett hål på väggen, genom hvilket vattnet forsade in! Förgäfves sökte vi stoppa till detsamma med en handduk, det blef bara större. Efter en liten stund uppstår ännu ett hål, och från dessa tvenne öppningar rusar vattnet i mer än armstjocka pelare in! Snart är golfvet alldeles öfvertäckt af vatten. Här töras vi ej vara. I hast af med strumpor och skor! Benkläderna vikas upp, våra sängkläder och reseffekter omsvepas med en medförd oljeduk, en lykta tändes, och så begifva vi oss af, vadande i vatten och under hällande regn till predikolokalen. Lyktan hade ej behöfts, ty blixtarne upplyste fortfarande himmelen.

Aftonbönen pågick, när vi kommo. Vi hade ej hört ringningen till densamma, trötta som vi voro, och så godt var det, ty hade vi gått öfver, hade vi ej fått veta, hur det stod till i vår grotta. Efter mötets slut var det mer än en, som fick vada hem i vattnet, men de kvinnor, som hade *bundna* fötter, måste afstå från den förnöjelsen, de fingo plumsa i med skor, bandage och allt!

Öfvervinnande tro.

Af mrs *H. S. Phillips*, Fuh-kien, Kina,
tillhörande engelska kyrkans missionssällskap.

Det var söndagsmorgon, och en stor skara hade samlats i vår lilla kyrka vid Dang-seng. Ehuru det var långt borta i ett hedniskt land, och vi rundt omkring oss sågo tecken till afguderi, utvisade dock de glada, lyckliga ansiktena hos många, som denna sabbatsmorgon lyssnade till evangelium, att frälsningens budskap och glädje trängt fram till fleras hjärtan och lif.

Jag hade gått genom kyrkan och talat än till den ena, än till den andra, då mitt öga upptäckte en främling, som satt på den sista bänken. Det var en grof och högväxt man, som lugnt väntade där. Jag gick fram för att hälsa på honom, och just som jag tilltalade honom, såg jag, att han var spetälsk.

Ja, han var en spetälsk hedning, som gått till vår kyrka denna morgon, och som för första gången i sitt lif fått höra namnet på den Frälsare, som kan frälsa från synden. Jag satte mig ned bredvid honom och berättade honom långsamt och så tydligt, jag kunde, om den Helige, som icke vill förkasta ens en spetälsk. Under det vi samtalade, begynte ljuset uppgå i denna fattiga, förmörkade själ, och jag tror, att Tao (så hette mannen) i denna lilla kyrka kom till tro på sin Frälsare.

Spetälskan är mycket allmän i vissa delar af Kina, och ehuru de spetälska i regel nödgas lefva afskilda från andra människor, vanligen i en liten koloni utanför stadsportarna, bodde Tao i sin egen by och kunde därför få besöka våra gudstjänster.

Detta räckte likväl ej länge. Sjukdomen förvärrades; händer och fötter blefvo obrukbara, och den stackars Tao kunde snart ej lämna sitt lilla rum.

Den Helige Ande var emellertid hans läromästare, och efter en pröfvotid af några månader blef det bestämdt, att han skulle döpas. Ehuru det nu är rätt länge sedan detta hände, kan jag i tankarna se hela tilldragelsen så tydligt, som hade det varit i går.

Ett litet mörkt rum med kanske 60 kvadratfots-yta utan fönster eller medel till luftväxling. I bortre ändan af rummet på några bräder, betäckta med halm, låg den stackars spetälske, i sanning vedervärdig för våra ögon, men likväl en älskad broder och dyrbar för Herren Jesus. Hans genom sjukdomen fördärfvade händer voro ur stånd att hålla bönboken, och jag stod bredvid honom och höll den jämte en liten lampa, så att vi kunde se och följa med dopakten.

Den präst, som förrättade dophandlingen, stod i dörren, på det att ljuset utifrån måtte falla öfver hans bok. Där i det dystra, smutsiga lilla rummet lofvade Tao att till sitt lifs slut vara en trogen Kristi tjänare.

Några dagar senare besökte jag honom och fann, att sjukdomen hastigt hade förvärrats. Det fanns inga andra kristna i denna by, och Tao hade inga släktingar. Alla skydde f. ö. hans rum. Luften därinne var verkligen nästan outhärdlig. En gammal kvinna bar hvarje dag till honom en skål ris, men ingen kom för att besöka honom, och man lämnade Tao att ensam genomgå dessa tröttsamma timmar af smärta och feber utan någon mänsklig röst, som kunde uppmuntra och trösta.

Tviflar du, min läsare, ibland på att Kristus kan skänka full tillfredsställelse? Finner du stundom kampen alltför svår? Jag skall tala om för dig, huru denne fattige, spetälske kristne öfvervann. Han sade till mig sista dagen: »Förliden natt vaknade jag och såg djäfvulen från templet nära härintill (han nämnde namnet på den demon, åt hvilken templet var helgadt). Han kom till mig och sade: Tao, din spetälska är mycket svår; du har plågor och feber. Det är alltsammans, därför att du har tillbedt den främmande Jesus. Kom tillbaka till afgudatempelet och bränn rökelse igen, och du skall bli bättre! Öfvergif den utländske Jesus och hans religion»!

Tao såg upp på mig och tillade: »Jag kunde icke bedja, djäfvulen var för stark, men jag såg på honom

och sade: jag tror på Gud Fader allsmäktig, och som jag sade det, försvann frestaren, och jag kunde bedja. Ibland om nätterna kommer på så sätt djäfvulen för att fresta mig, och det är mycket svårt. Jag kan icke bedja då, men jag kan säga: Vår Fader, som är i himmelen, och så snart jag säger: *vår Fader*, lämnar djäfvulen mig, och jag kan åter bedja».

Under några månader framlefde han sitt lif under ständiga plågor och feber, men ehuru han var öfvergifven af alla sina landsmän och saknade allt, som skulle kunnat göra hans lif drägligt, vacklade hans tro aldrig. Han trodde på Gud och öfvervann.

Ett kärlekens budskap hade den ofvannämnda söndagsmorgonen förändrat hela hans lif från att vara ett lif af förtviflan till ett lif af ljust, segrande hopp och tro.

* * *

Det finns tusentals spetälska i Kina, och där finnas millioner själar, besmittade af synden, ehuru deras kroppar icke ådragit sig denna förskräckliga sjukdom. Hjälper du till att låta dem få kunskap om den allsmäktige Guden, som kan befria satans trälar och frigöra dem från hans bojor?

Strödda missionsunderrättelser.

Indien. *Pesten* har enligt officiella uppgifter från sitt första uppträdande 1896 ryckt bort öfver 5 millioner människor. I år härjar den särskildt i distriktet Pandschab. Sålunda hafva på blott 1 $^1/_2$ månad i denna del af landet bortryckts $^1/_4$ million människor. Hvad allt ligger icke bakom dessa siffror af skriande nöd, af ångest och smärta!

* * *

På våren gjorde *tamulmissionen* en stor förlust, i det att den genom döden förlorade en af sina infödda medhjälpare, *pastor Samuel.* Denne var den förste af det i Indien så föraktade pariasläktet, som bekläddes med det prästerliga ämbetet. Många ansågo det först i hög grad tvifvel underkastadt, om det vore lämpligt att utbilda en paria för predikokallet. Men Samuel kom alla tviflare på skam. Icke nog med att han på ett utmärkt sätt tog sina examina, han förvärfvade sig en ovanligt stor och djup bibelkännedom. Mycken förföljelse fick han också lida för evangelii skull. Han bar på sin kropp många märken efter misshandel, som han erhållit under utöfvande af sitt kall. Vid ett tillfälle var det icke långt ifrån att hedningarna slagit ihjäl honom. Så länge Herren har sådana tjänare, uttagna bland själfva tamulfolket, behöfver man i sanning icke misströsta om missionens framgång bland detta folk.

Japan med en befolkning af 47 millioner har i sina elementarskolor 4,302,623 lärjungar eller 91 på hvarje tusental. Samtidigt har *Ryssland* med en befolkning af 130 millioner i sina elementarskolor blott 4,193,594 lärjungar eller 32 på hvarje tusental. Med afseende på folkskolor och universitet ställa sig förhållandena proportionsvis enahanda, så att Japan äfven där lämnar Ryssland långt bakom sig.

Japan har 4,852 postkontor eller 1 postkontor för c:a 9.700 människor. Ryssland har 6,029 postkontor eller blott 1 på 21,500 människor.

Hur hastigt framåtskridandet varit i Japan, därom vittnar bl. a., att detta land f. n. har öfver 500 mil färdigbyggda järnvägslinier och en telegrafledning på 250 mil, detta ehuru för 25 år sedan hvarken järnväg eller telegraf ens voro påtänkta.

Låt ditt ljus lysa!

Jag kommer ihåg, att jag hört talas om två personer, som hade att sköta ljuset i en blänkfyr på en stormig och klippig kust. Af någon anledning kom maskineriet i olag, så att ljuset icke roterade. De blefvo så förskräckta öfver att de sjöfarande af denna anledning skulle taga miste på fyren, att de arbetade hela natten för att hålla ljuset i rörelse.

Låtom oss sätta vårt ljus på ljusastaken, så att världen må se, att Kristi religion icke är ett sken utan en verklighet.

D. L. Moody.

* * *

Nöj dig med att vara en kanal och icke en källa, att vara ett verktyg och icke en verkande kraft, att användas af Gud och icke själf kämpa och arbeta.

Försäljning för Svenska Missionen i Kina

anordnas af syföreningen för denna mission *torsdagen den 5 december* i Landtbruksakademiens lokal, Mästersamuelsgatan 47 2 tr.

Gåfvor mottagas tacksamt af:

Maria Berg
28 Handtverkaregatan 1 tr.

Maria och *Nina Cavalli*
Vallingatan 32 2 tr.

Elin Holmgren
8 Malmtorgsgatan 2 tr.

T. och *J. Lilljeqvist*
31 Malmskillnadsgatan 1 tr.

Amelie och *Louise Schön*
28 Skeppsbron 3 tr.

Tekla Tjäder
68 Västerlånggatan 3 tr.

Emma Beskow
34 Östermalmsgatan 1 tr.

Isabel Faxe
22 Karlavägen 3 tr.

Louise Kylén
10 Humlegårdsgatan 3 tr.

Olga Magnusson
23 A Handtverkaregatan 3 tr.

Sigrid Storckenfeldt
6 A Engelbrektsgatan 2 tr.

Elvine Weinberg
Karlstad.

Stockholm, Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget 1907.

12. Årg. 15 Nov. 1907. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耶

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	Josef Holmgren.	*Malmtorgsgatan 8.*	Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

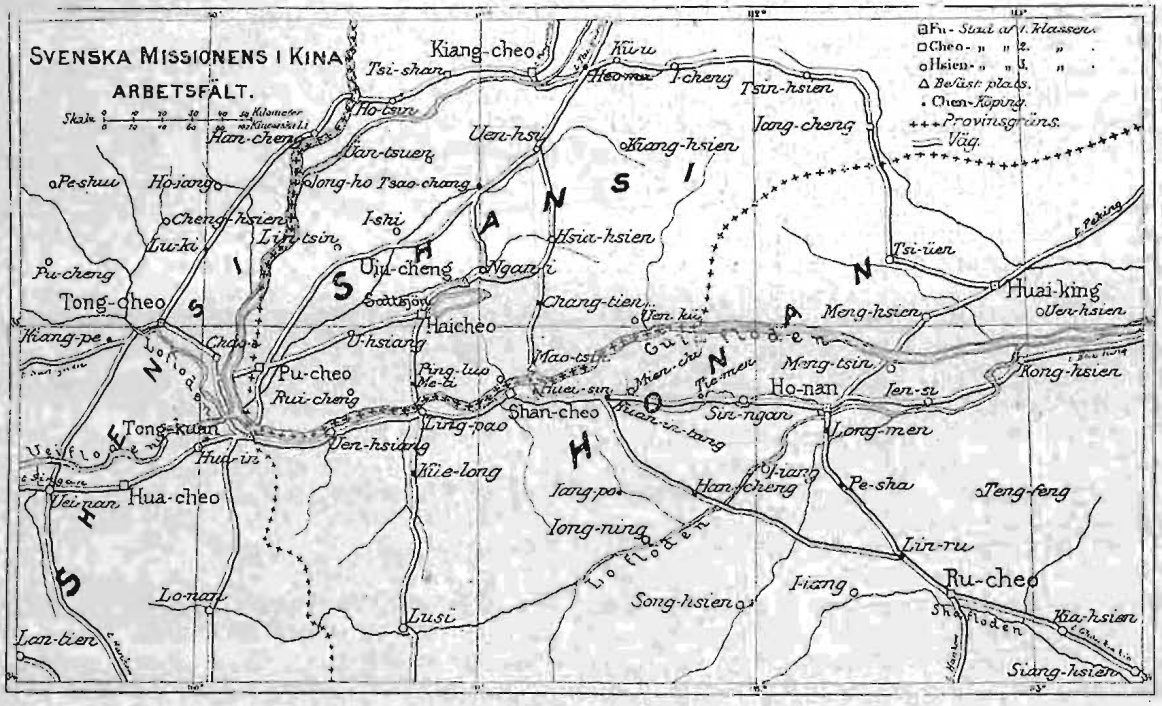

Innehåll:

Jesu Kristi heliga kärleksmakt. — På stormöte i en liten kinesby. — Brefafdelningen. — Öfvervunnen. — Kinesiska studentfrivilliga. — Strödda missionsunderrättelser. — Guds ord återvänder icke fåfängt. — Tro. — Jesu efterföljd. — Redovisning. — Försäljning. — Bokanmälan.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Jesu Kristi heliga kärleksmakt.*

I.

Mig är gifven all makt i himmelen och på jorden. Matt. 28: 18.

Det är vår Frälsare, den korsfäste men återuppståndne Frälsaren, som så talar, och han har talat dessa ord omedelbart före de ord, hvilka pläga kallas hans missionsbefallning.

Herren Jesu makt i himmelen och på jorden, det är den grund, på hvilken missionsbefallningen hvilar. Endast under den förutsättningen, att Jesus har all makt i himmelen och på jorden, kan han bjuda de sina att göra folken till hans lärjungar. Låtom oss nu stanna något inför denna Jesu makt i himmelen och på jorden.

Det är, såsom sades, den korsfäste och återuppståndne Frälsaren, som säger: Mig är gifven all makt. Alltså är den makt, hvarom han här vittnar, *frälsaremakten, den heliga kärlekens makt,* dock icke så att förstå, som skulle hans makt i naturen och historien på något sätt därigenom vara utesluten eller ens i någon mån inskränkt. Nej, helig kärlek, det är Guds eget hjärta, och därför är också i hela tillvaron helig kärlek det, som bär himmel och jord. Helig kärlek är det, som i och genom Frälsaren stigit ned i en syndig människovärld för att upprätta, frälsa och saliggöra. Helig kärlek, det är, djupast sedt, den egentliga makten i tillvaron. Ju större kärleken är, ju mer det finnes af helig kärlek, dess mer finnes det ock af makt gentemot naturen. När den heliga kärleken vunnit fullständig seger, då skall ock naturen vara förklarad. Herren Jesus Kristus är medelpunkten för allt, hvad helig kärleksmakt heter i himmel och på jord. Det har i alla den kristna kyrkans tider gifvits vittnesbörd därom, att Jesus Kristus har all makt i himlen och på jorden. Men månne det därför vore förmätet att säga, att den tid, hvars barn vi äro, hafva tillfällen att se flera tecken därtill, tillfällen, som aflägga allt mäktigare vittnesbörd om Jesu Kristi makt?

Denna hans heliga kärleksmakt visar sig allra först i *enskilda människohjärtan.* Och månne icke Jesu Kristi makt i människohjärtan visar sig i den tid, hvari vi lefva, allt starkare? Jag vet, att man kan invända: Ondskans makt är stor, större än förr. Och alla de makter, hvad namn de än för öfrigt bära, hvilka gå vid sidan och vilja gå vid sidan om Jesu Kristi frälsaremakt, nödgas ju längre dess mer intaga position emot densamma. De äro många, dessa makter, de äro starka, de brottas om människohjärtana, de föra krig inne i de enskilda hjärtana för att vinna dem för sig. Det är sant, allt detta, jag går in därpå. Ondskans makt i människohjärtan och i striden om dem är stark, ja, starkare än förr. Men just därför bevisar sig Jesu Kristi makt, den heliga kärlekens makt, ännu starkare, än den på länge gjort. Om man säger, att tiden är ond, så går jag in därpå, men endast på det villkor, att jag får komplettera denna utsaga med ett: »Tiden är god, bättre än förr, därför att Jesu Kristi heliga kärleksmakt nu uppenbarar sig mäktigare än tillförene».

Ja, nog har Jesu Kristi heliga kärleksmakt i människohjärtan bevisat sig i alla föregående tider. Men ju närmare det lider mot änden, och ju hetare striden blir, dess mer tillfälle får den makten att lägga i dagen, hvad den innerst är. Om vi kunde blicka in i, låt vara blott ett enda människohjärta, som är utsatt för och indraget i den underbara, fruktansvärda striden mellan Jesu Kristi frälsaremakt och den makt, som är densamma motsatt, skulle där helt visst upprullas för oss ett underligt skådespel. Och kunde vi se in i flere människohjärtan, skulle vi varseblifva, att ehuru striden därinne i många väsentliga stycken visar sig vara lika och gemensam för alla, hvarje hjärta likväl har sin egendomliga strid, men att därför också Jesu Kristi härliga frälsarekärlek på ett nytt, egendomligt sätt uppenbarar sig i hvarje särskildt hjärta. Liksom det är på den naturliga skapelsens område, där gudsbelåtet träder fram i en ny gestalt med nya drag i hvarje människas lif, som födes på jorden, så träder ock Jesu Kristi frälsaremakt fram på ett nytt, egendomligt sätt i hvarenda människosjäl, där han får tillförsäkra sig segern. Vi människor hafva ofta för låga tankar om Jesu Kristi makt att segra i människohjärtan. Och sant är nog, att icke ens Jesu Kristi kärleksmakt tvingar med yttre våld en enda människosjäl. Annars vore den icke den heliga kärlekens makt. Likväl har Jesus all makt sig gifven äfven på detta område. Det bevisar sig bland annat däruti, att det hjärta, som icke låter sig uppfyllas och behärskas af Jesu Kristi frälsaremakt, förlorar sig själft. En sådan människa går sönder och går under. Jesu Kristi makt är den enda makt, hvilken består, och hvilken gifver förmåga att bestå i tid och i evighet, och därför har hans makt ensam rätt till det namnet *makt.* Men Jesu Kristi heliga kärleksmakt bevisar sig än vidare däri, att den lägger *folken* under sig. Det sker därigenom att den lägger hjärtan under sig, och därför råder ett innerligt samband mellan hvad vi kunna kalla den innersta missionen, hvilken utföres i människosjälarnas djup, och den mission, kring hvilken våra tankar och böner dessa dagar varit samlade. Jesu Kristi kärleksmakt allena är det, som bär den kristna missionen. Någon annan makt får icke bära denna verksamhet. I samma stund, som någon annan makt än Jesu frälsaremakt bär missionen bland de icke kristna folken, är det arbetet dömdt till undergång. Nu är det dock så, att makten af Jesu Kristi kärlek på missionens område bevisar sig på sådant sätt, att ingen människa bör vara tveksam om att här är ett stort verk å bane. Endast fåkunnigheten och blindheten kunna förneka detta.

Äfven om man med sin tanke stannar vid det s. k. kulturella området, är det redan där uppenbart, att en stor makt är verksam i och genom missionen och detta trots all mänsklig svaghet, trots

* Föredrag af biskop Hj. Danell vid missionärskonferensens afslutning i Blasieholmskyrkan i Stockholm.

alla mänskliga misstag, trots alla mänskliga försyndelser i olika riktningar.

Missionen bland icke kristna folk är ingalunda någonting, som först i våra dagar begynt. Nej, missionen går tillbaka till kristendomens första dagar. Vi och vårt folk äro bland andra ett lefvande vittnesbörd därom att missionen bedrifvits i våra fäders land under århundraden, som nu ligga långt bakom oss.

Det är, sade jag, något stort i och med missionens verk, och det bör vara klart, redan då man ser på förändringarna med hänsyn till kulturen. Bland de s. k. kulturlösa folken är förändringen uppenbar. Det är ju något underbart, detta, att folk, hvilka icke hafva ägt någon historia, hvilkas öden gömt sig i mörkret intill de sista årtiondena eller åtminstone det sista århundradet, nu börja få en historia. Bland de gamla kulturfolken i Indien och Kina är förändringen i yttre afseende ingalunda mindre. Måhända kan i visst afseende förändringen där sägas vara ännu större. Det går nog där såsom i det gamla romarriket, att den gamla kulturen går under. Den är så sammanväfd med hvad mörkt och orent är med hänsyn till afgudadyrkan, att den därför begynner att vackla. Indien t. ex. befinner sig f. n. i ett sådant skede. Upplysta, bildade infödda, hvilka lämnat den fäderneärfda gudsdyrkan, men därför icke omfattat kristendomen eller någon annan tro, säga, såsom en bildad bramin för några år sedan på ungefär följande sätt yttrade till mig: »Indien befinner sig i samma läge, hvari ett skepp befinner sig, då det är ute på villande haf utan styre och utan kompass. Det drifver för vinden hit och dit. Hvart det går, vet jag icke». Dessa ord uttalades icke med någon sorg utan helt kallt. De utgjorde blott ett konstaterande af hvad som enligt många infödingars öfvertygelse för närvarande kännetecknar Indiens land och folk.

På stormöte i en liten kinesby.

Af *August Berg.*

II.

Påföljande dag, då vädret var vackert, samlades vi till morgonbön kl. 7. Undertecknad uppläste Ps. 19: 8—15, hvilken text gaf anledning till att tala om *Guds ords värde*. Efteråt bådo flera bröder, kort och på sak. Kl. 10 talade evangelisten *Lå* öfver ämnet »*i dag*» och Verner Wester öfver Ebr. 12: 15: »*Sen till, att ingen försummar Guds nåd*». Kl. 1 åto vi alla middag gemensamt, 8 vid hvarje bord, ute och inne.

Kl. 3 stod diakonen *Sie* från Puchow (Podjå) på plattformen. Han är det redskap, Gud användt till att i dessa trakter bana väg för evangelium, i det att han för åtskilliga år tillbaka där öppnade opiecasyl, hvarest några kommo till tron. Sie har ett trindt ansikte, är slätrakad och har, då han predikar, utländska glasögon på sig. Han ser ut, precis som vi tänka oss en västerlandets präst. Det är alltid godt att höra honom tala. Till text valde han 4 Mos. 7 om stamhöfdingarnes skänker till helgedomen. Jag undrade, hvad han skulle komma med. Blef så hans ämne: »*Helgedomssikelns vikt*». Utgående från det faktum, att nästan hvarje plats i Kina har sin särskilda våg, och att jag måste betala efter den platsens våg och vikter, där jag köper min vara (i största delen af Kina väges ännu silfret), höll han en mycket sinnrik predikan öfver det ofvan anförda ämnet. Han framhöll, att Herren ock har sin våg, på hvilken han väger våra gåfvor och våra handlingar, att han med andra ord ser till hjärtat och bevekelsegrunden, oberoende af gåfvans storlek. Efteråt skulle deltagarne teckna sig för bidrag till nästa års möte. »Jag gifver 1 tæl», säger en. »Jag gifver 2», »jag gifver 3», »jag gifver 5», »jag gifver 9» — vi sutto och undrade, hvart det skulle bära hän! Så går det ned igen till 1 tæl, ½ tæl, 100, 50, 200 och 300 kash o. s. v. Inalles tecknades på en helt kort stund omkring 35 tæl, motsvarande 100 kronor. Det var mycket uppmuntrande att bevittna detta. På aftonen delgaf jag vännerna några minnen från hundraårskonferensen i Shanghai, och så var den dagen slut.

Påföljande dag, som var söndag, bestegs plattformen på morgonen kl. 7 af diakonen *Djung*. Han är en några och femtio års gammal man, landtbrukare till yrket, högväxt och senig. Hår och mustascher äro grå, ansiktet är fåradt, och de skarpa ögonen vittna om klokhet och beslutsamhet. Till text valde han Luk. 11 kap. om bönen. Han kände sig väl mest hemma på det området. Enkelt och naturligt talade han till sitt eget folk. Bland annat använde han följande bild: »Jag hade en liten gris hemma, som åt så dåligt, att jag hvarje dag gaf honom litet extra. På vår framgård är det så oroligt om dagarna, därför att där är mycket folk. När jag vill bedja, går jag därför alltid till bakgården, där jag får vara i ro. Men tror ni inte, att grisen alltid följer efter mig, därför att han är van att få något af mig?» Och så tillade han med en suck: »Jag har inte så stor tro som min gris!»

På f. m. talade evangelisten *Djang Jäu-tiän* och jag öfver Nikodemus och Enok, den förre frågande efter vägen, den senare vandrande vägen med sin Gud. På e. m. sutto vi ned kring Herrens bord, och på kvällen var det som sedvanligt sång- och vittnesbördsmöte. Emellan mötena predikades för bedningarna ute på bygatan. Allt gick lugnt och stilla till, och vännerna i denna undangömda del af världen, bakom bergen, långt från den stora allfarsvägen, voro nog så glada öfver sitt stormöte.

Vännerna i Päshu-tsoän äro emellertid inga helgon. Åtskilliga af den korintiska församlingens fel och brister råda nog äfven bland dem, och dock äro de i likhet med nämnda församling en »Guds församling», »helgad i Kristus Jesus» (1 Kor. 1: 2), och jag tror, att dess medlemmar med David vilja utropa: »Min del är Herren; jag säger, att *jag vill* hålla dina ord», Ps. 119: 57.

Kanske jag ej bör förbigå ett litet drag, som belyser en vacker sida hos kineserna — takt och artighet. Vi bjödos att tillsammans med systrarna hvarje morgon och afton äta »utländsk mat», som de kallade det. Men hvem kunde åstadkomma sådan? Jo, det bar så till, att vid mötet infunno sig tre män, af hvilka en varit i vår tjänst, och de två andra ännu hade anställning hos

oss. Dessa tre slogo sina hufvud ihop och åstadkommo stekt höns, plättar, omelette, köttbullar m. m., serveradt på bordduk, sydd af oblekt, kinesiskt tyg och med blommor i en vas midt på bordet, alldeles som de visste, att vi bruka ha det! Ja, så snart vi kommo, skyndade dessutom en snäll broder fram med två skålar kallt vatten med socker uti för att läska oss med! De veta, att vi tycka om kallt vatten, och socker tro de, att vi använda till allt möjligt, så han ville riktigt göra sitt bästa. Tala ej sådana smådrag godt för kineserna?

Nu återstår det bara att nämna några ord om återresan, som icke var alldeles utan sina äfventyr. Nya åsnor och andra drifvare — denna gång trenne ynglingar från byn — hämtade oss tidigt på måndagsmorgonen. Ja, det vill säga, den ene, *Oän-jao*, fingo *vi* sända bud efter. »Min åsna steg upp för sent», förklarade han skrattande, då han kom. Då vi tillryggalagt ett stycke, sade jag: »En annan gång får du lof att väcka åsnan i tid», och återigen skrattande upprepade han mina ord. När vi ytterligare gått ett stycke, kommo vi till ett ställe, som bar tydliga spår af nyligen fallet, häftigt regn. Våra frågor, om så vore fallet, bekräftades af folket på platsen. Ett starkt åskregn hade fallit på morgonen. Återigen skrattade Oän-jao. »Ser pastorn nu, hur bra det var, att jag kom litet sent! Hade jag kommit tidigare, hade vi alla blifvit genomblöta!» Och nu skrattade vi alla fyra.

Men vi skulle ej undgå att blifva genomblöta, trots det att Oän-jaos åsna stigit upp sent på morgonen! Vi voro åter vid floden ibland bergen och spanade efter vårt första badställe, då några stora regndroppar började falla. De tilltogo i antal och liflighet, och snart ösregnar det. För oss var det bara att stå stilla. Intet »skydd undan störtskur» fanns. Det dröjde ej länge, förrän vi fått oss ett bad, men med kläderna på! Ej en torr tråd fanns på vår kropp. Efter en stund tittar solen fram. Vi vrida ur våra kläder, vika upp benkläderna och ta af oss på fötterna, ty nu måste vi vada här och där. Solen skiner allt varmare och kläderna börja torka på oss. Våra skor, som vi åter tagit på, blefvo uppslitna af de hvassa stenarne. Vi måste passera några större byar, där invånarne sutto utanför sina hus och svalkade sig. Det var ej utan, att vi ville krypa bakom ryggen på hvarandra för att dölja vårt skröpliga yttre för deras blickar. Men de förstodo nog, hur det gått till. Så smögo vi oss in på gästgifvaregården i *Y-sjiang* för att finna, att våra sängkläder och vårt ombyte af kläder godt hunno torka i den starka eftermiddagssolen, och ännu en gång, som så många gånger förut, prisade vi de kinesiska klädernas praktiskhet. En extra förplägning på litet fläsk tillsammans med våra snälla kineser, och så sträckte vi ut våra trötta, värkande lemmar på den hårda »kangen». Nästa morgon väckte *vi* både åsnor och drifvare! Två mil till i vackert väder men dåligt väglag förde oss till Haichow (Hai-djå), där vi voro väntade, och så var missionsresan till Päshu-tsoän blott ett minne.

Tyckte du inte, den var treflig?

Brefafdelningen

Mienchi den 19 september 1907.

Käre broder Holmgren!

Vi hafva nu lyckligen hemkommit efter vår långa sommarvistelse. Jag är ledsen att säga, att några af de troende förefalla kallare i sina hjärtan, och att fienden har åstadkommit tvister och fiendskap. Det är mycket nedslående, men vi vilja taga vår tillflykt till Herren och tro, att han skall förnya sitt verk.

Vi hafva helt naturligt gjort åtskilliga erfarenheter under sommarvistelsen tillsammans med andra missionärer. Vi kämpa hvar och en på våra spridda stationer mot mörkrets, okunnighetens och ondskans makter i detta stora Kina. Visserligen blir antalet af Herrens tjänare rätt stort, när man sammanräknar dem alla, men i jämförelse med de 400 millionerna och den ofantliga ytvidden blir det ej så mycket. Jag är glad att få vara med bland den skara, som arbetar för själars frälsning i Kina.

Under sommaren var jag på resa till Shanghai och Hankow en månad. Under augusti hade vi ett par konferenser på berget Chi-Kung-Shan. En af dem hade till mål en sammanslutning af alla kristna i provinsen Honan. Det är ju flere missionssällskap utom Svenska Missionen i Kina, som arbeta i olika distrikt i Honan. Honan är en stor provins; folkmängden uppgifves vara 35 millioner själar. Tänk, hvilken massa! Jag gissar det är omkring 6 gånger mera människor än i hela Sverige.

Berget Chi-Kung-Shan ligger i Honan, och flertalet af de missionärer, som då sökte hvila en tid under sommarhettan, voro just från vår provins. Man fick tillfälle att träffa Guds folk, och så hölls två dagars konferens för att se, hvad som kunde göras för en närmare, inbördes sammanslutning. Alla förslag enade vi oss om; de hälsades med glädje och tacksamhet. Vi äro ju alla ett i Kristus Jesus, oberoende af hvilket missionssällskap vi tillhöra och hvilket land, som är vårt jordiska fädernesland. Men vi ville äfven, att den inbördes enheten och gemenskapen skulle taga sig uttryck i praktiskt samarbete, då de växande behofven och beröringspunkterna göra detta behöfligt. Emellertid är gemensamhet i arbetet lättare att tala om än att åstadkomma. Det är ej i Kina som hemma i Sverige, att järnvägar stryka kors och tvärs genom landet. Utan att offra mer än en natt kan man hemma förflytta sig från den ena ändan af landet till den andra för att deltaga i möten och vederkvickas af bröders gemenskap. Tag bort järnvägarna, och det skulle taga en rundlig tid från Stockholm till Malmö! Vi här i Kina lefva ännu i den gamla, goda tiden. Man kommer ej längre än 4 svenska mil om dagen, möjligen 5. Inträffar regn, bli vägar och stigar nära nog ofarbara. Det är därför ej så lätt att förverkliga ett samarbete. Vi voro emellertid alla af *ett* hjärta i vår önskan att göra, hvad vi kunna. Det var roligt att höra om allas arbete, mödor och förhoppningar. Somliga hafva större förmåga och en större kallelse; andra äro mer oansenliga. Herren göre hvar och en af oss trogen, om också blott med *ett* pund!

Provinsen Honans snara evangelisering lades särskildt på våra hjärtan. Ja, vi stå här bland förposterna, och framför oss ligga vidsträckta fält, som behöfva besättas. Vi stå bland ett folk om 35 millioner själar, af hvilka åtskilliga millioner äro förslafvade i opielast, okunnighet och ondska, och där ingen bemödar sig om att öfvervinna det onda, ett folk med otaliga afgudatempel, tusenåriga hedniska vanor och sedvänjor o. s. v. Och huru stor är väl den skara, som går framåt för att angripa mörkrets välde? Ack, så ringa! Och hurudan är dess kraft i tro, i bön, i allvar, i helgelse, i den Helige Ande? Ack, Herre, sänd väckelse! Sänd arbetare!

Vi beslöto att söka göra upp en beräkning på antalet af behöfliga arbetare. Provinsens evangelisering skulle kunna göras på 20 år, om man finge en missionär för hvarje 25,000-tal invånare och en kinesisk evangelist för hvarje 2,500-tal invånare, och om därvid beräknades 50 dagars predikoverksamhet i hvarje by på 1,000 invånare. Herren är mäktig att sända väckelse utan vissa af oss uppgjorda beräkningsgrunder. Emellertid är tron genom predikan, och Guds ord är villkor för lifvet, Matt. 4: 4. Guds vittnesbörd måste blifva spridt i ord och skrift. Arbetare måste erbjuda sig och sändas. Vårt fält här i Honan är stort, det rymmer många Herrens tjänare: bröder, systrar och infödda evangelister. O, Herre, sänd väckelse!

På Chi-Kung-Shan träffade vi en snäll gammal man, Mr Huntsman, änkling sedan ett år tillbaka. Han hade med sin hustru kommit till Kina för några år tillbaka för att på sina gamla dagar söka göra något för Kinas frälsning. Hans hustru hade redan i Amerika offrat sig för kineserna. De bodde på västkusten i en stad med stor kinesbefolkning, och under de senaste sju åren hade hans hustru ägnat hvar enda kväll af veckans dagar till att samla och undervisa kineser. Söndagarna anslog hon helt och hållet till möten för dem. Dessa makar voro äldre och tänkte sig aldrig möjligheten af att få gå ut som missionärer utan betraktade detta arbete bland kinesiska fabriksarbetare såsom sin teg i det stora missionsarbetet. Men så hände det, att alla kineser blefvo aflägsnade från deras trakt. Mrs Huntsman var då 54 år gammal och hennes man ett stycke in på 60-talet. De kände emellertid Herrens kallelse att ej lämna missionsarbetet för kinesernas frälsning, och så upplöste de sitt hem och flyttade på gamla dagar öfver till Kina för att fortsätta att utgifva sig för detta stora land. Tänk, hvilken hängifvenhet och missionskärlek! Det är stort att se, huru Herren i sitt verk har plats och användning för alla tjänare och alla förmågor, om vi endast älska och lyda honom.

Din i Herren tillgifne broder

G. A. Stålhammar.

P. S. Vi äro alla rätt krya. Vistelsen på Chi-Kung-Shan var härlig för gossarna; de fingo springa omkring i berg och backar. Fröken Buréns villa ligger så särskildt luftigt och vackert strax vid kanten af en djup dal. Nu äro vi hemma igen, och här är också bra. Med min äldste gosse Daniel söker jag lära om förmiddagarna; åren gå, och snart är han stora gossen.

Alla syskonen på öfriga stationer äro nu i fart med höstarbetet. Fröken Janzon har börjat flickskolan i Honan-fu, och snart börjar äfven gosskolan där med många elever.

Herren vare nu med eder alla i hemarbetet! Joh. 8: 12.

D. S.

Öfvervunnen.

Från Changsha, hufvudstaden i Hunan, skrifver en missionär, dr Keller, tillhörande C. I. M:

Midt emot vårt hus ligger en barack med tio soldater, hvilka skola bevaka oss, och af hvilka, när vi gå ut, alltid en eller två ha order att eskortera oss.

För en tid sedan kom vår evangelist Li och berättade mig, att en af soldaterna i närvaro af hela manskapet hade bekänt sin tro på Jesus. Och förra veckan fylldes mitt hjärta med glädje och lof till Gud, när nämnde soldat kom och anmälde sig till dopet.

Berättelsen om hans omvändelse har stort intresse. Han omtalade, att han första året hyst ett bittert hat mot oss. När de offentliga examina skulle hållas och en mängd framstående lärde kommo till staden och därvid äfven besökte vårt hus, gladdes han, emedan han hoppades att blomman af Hunans lärda värld skulle bevisa vår religions falskhet samt med skymf och vanära tvinga oss att rymma fältet. Han fullkomligt rasade, när han måste åse, huru dessa lärda herrars högfärdiga uppträdande småningom förändrades, och de nödgades erkänna, att evangelium verkligen innehöll en god och utan tvifvel sann lära.

Så snart nya lärda infunno sig, menade emellertid vår soldat: »De första hafva nog låtit blända sig. Dessa se visare ut, och säkert skola *de* kunna ådagalägga den främmande religionens dårskap». Han följde dem och lyssnade till deras samtal. Resultatet blef detsamma som förut. Åter och åter lyssnade han, när ytterligare andra lärda kommo, för att uppfånga, om icke de skulle vara i stånd att nedgöra evangelium. Men under det han så lyssnade, föll den lefvande säden ned i hans eget hjärta. Hans intresse vaknade, och han började regelbundet bevista gudstjänsterna samt sökte tillfälle att få samtala med våra evangelister och de infödda kristna. Efter några månader var han öfvervunnen och gaf sitt hjärta åt Herren Jesus. Först blygdes han dock att bekänna sin tro. Han fruktade nämligen att blifva utskrattad af dem bland sina kamrater, som visste, huru djupt han förut hatat oss. Äfven var han rädd för förföljelse från befälets sida. Under flere månader tillbad han därför i hemlighet samt öfvervar gudstjänsterna, såsom det såg ut, blott i egenskap af vakthafvande soldat. Men i och med det att han växte i tro och kunskap, försvann hans fruktan, och började han med stor frimodighet bekänna sin tro på Jesus.

(Ur »China's Millions»)

Kinesiska studentfrivilliga.

En förening af studentfrivilliga bildades i juni vid Pekings universitet och räknar redan 138 kinesiska medlemmar. Under den gångna sommaren egnade sig 47 studenter åt direkt missionsarbete. Man kan i stiftandet af denna förening,

som skett helt och hållet på initiativ af de troende studenterna själfva och icke föranledts af någon missionär, se ett det mest hoppfulla tecken till evangelii utbredande inom Kina just genom kineser. Enligt John Motts omdöme är Pekings universitet ett af de mest inflytelserika i hela världen.

Vid ingåendet i föreningen undertecknar hvarje ny medlem ett för föreningen uppställdt program, ganska typiskt för det allvar och den gedigenhet, som utmärka den kristne kinesiske studenten. Detta program äger följande lydelse:

»Härmed helgar jag min kropp, min själ och allt åt Gud till att lyda hans befallningar och följa hans ledning i arbetet på att föra människor från mörkret till hans ljus. Det är min önskan att oföränderligen fullgöra Guds vilja under hela mitt lif. Om någon frestelse angriper mig, må Gud påminna mig om detta löfte! Och om jag faller i någon frestelse, må Gud förlossa mig och rätta mig! Om jag skulle bryta denna förbindelse, må då Gud tukta mig! Må han gifva mig sin Heliga Ande såsom en ledsagare under hela mitt lif!»

I föreningsmärket äro anbragta en drake, genomborrad af en dolk, samt följande: »Kämpa den goda kampen,» och: »Må ingen taga din krona.»

John Newton anmärkte en gång, att många goda predikningar kunde liknas vid bref, som kastas i breflådan utan att vara försedda med utanskrifter. De äro icke adresserade till någon, ägas icke af någon, och om hundrade personer läste dem, skulle dock icke en enda tro, att innehållet af desamma gällde dem.

Strödda missionsunderrättelser.

Japans förste missionsbiskop. Sedan tre i Japan befintliga metodistiska missionssällskap, med tillsammans 11 tusen medlemmar, förenat sig till *ett* under namn af Nihon Metodistkyrka, har till biskop för denna kyrka valts japanen, d:r *Yoichi Honda*. D:r Honda, som för ett par år sedan besökte Sverige, och därvid genom sitt gedigna, enkla, sant kristliga väsen vann många hjärtan, är född 1848, döptes 1872, studerade flere år teologi i Amerika och beklädde sedan inom sitt hemland flere viktiga förtroendeposter. Ett val till medlem inom det japanska parlamentet afböjde han för att med odelad kraft kunna egna sig åt evangelii utbredande i sitt fosterland.

Redan länge har han varit den ledande mannen bland de japanska metodisterna. D:r Honda besitter en ovanlig vislighet och organisationsförmåga samt är till hela sitt väsen fridsam och kärleksfull. Stora förhoppningar knytas därför till hans person, då han i egenskap af biskop får ett ännu vidsträcktare verksamhetsområde än förr.

Guds ord återvänder icke fåfängt.

Es. 55: 11.

En präst i London berättar följande: Jag hämtades för någon tid sedan till en kvinna, som låg för döden. Jag fann henne frimodig och glad i tron på Jesus Kristus såsom sin Herre och Frälsare. Jag frågade, hur hon funnit sin Frälsare.

»Jag läste detta», sade hon och gaf mig ett skrynkligt och illa medfaret papper.

Jag såg på det och upptäckte, att det var en del af en amerikansk skrift, som innehöll ett utdrag af en predikan, som en pastor i London hållit, och det var detta, som varit medlet till hennes omvändelse.

»Hur har ni fått detta blad?» frågade jag.

»Det var omslaget på ett paket, hvilket blef mig tillsändt från Australien.»

Tänk! En predikan hållen i London, öfverförd till Amerika och därifrån till Australien, återsänd till England omkring ett paket, och efter alla dessa resor bringande nådens och frälsningens budskap till denna kvinna!

Sannerligen må vi utbrista: »Guds ord vänder icke fåfängt tillbaka!»

När jag framställer den frågan: »Hvarför är du så bedröfvad, min själ?» så är jag förlägen för det svar, jag måste gifva. Om än förmögenhet, förtroende, hälsa, vänner och släktingar, ja, allt vore förloradt, så har jag ju en Fader, en hjälpare, en tröstare, ett hus, en skatt i himmelen.

Biskop Hall.

Tro.

Då jag var gosse, brukade jag på våren, då snön hade smält bort på Nya Englands kullar, där jag bodde, taga ett glas af ett visst slag och hålla upp det i de varma solstrålarna. Dessa verkade så på glaset, att jag kunde tända eld i skogen.

Tron är det glas, som bringar ned Guds eld från himmelen. Det var tron, som drog ned elden på Karmel och brände upp Elias offer. Vi hafva samme Gud i dag och samma tro. Somliga människor tyckas tänka, att tron har blifvit för gammal, och att bibeln är utsliten. Men Herren skall nu återuppväcka sitt verk till nytt lif, och vi skola kunna sätta hela världen i eld, om hvarje troende har en stark och enfaldig tro.

D. L. Moody.

Jesu efterföljd.

Hvarhelst Jesus Kristus gick fram, spred han glädje omkring sig. Han lefde för att göra andra lyckliga. Att följa Jesus är att sprida välsignelse, hvar man går. Vi kunna icke gifva den blinde syn, men vi kunna hjälpa en blind öfver gatan. Vi kunna icke återgifva hörseln åt de döfva, men vi kunna gifva dem vårt bistånd. Vi kunna icke bespisa fem tusen, men vi kunna mätta några, som äro hungriga. Vi kunna icke uppväcka döda, men vi kunna genom tro och kärlek sprida ljus och solsken i de hem, där dödens skuggor lägrat sig. Vi kunna bringa glädje, tröst och frid till våra medmänniskor, såsom Jesus gjorde.

Adresser till våra missionärer i Kina.

På *alla* bref skrifvas: via Siberia, Swedish Mission och N. China. Som mönster för en fullständig adress må tjäna följande:

Via Siberia

Missionär Aug. Berg

Swedish Mission

Yuncheng

Shansi

via Peking N. China.

I *Yuncheng* vistas syskonen Aug. och Augusta Berg, Teod. och Sekine Sandberg samt Fredrika Hallin. Adress som ofvan.

Samma adress användes för de syskon, som bo i Ishi, nämligen Axel och Anna Hahne, Agnes Forssberg och Andrew Ericsson.

I *Haichow:* Henrik och Hilma Tjäder, Verner och Thora Wester samt Ida Andersson. Adress: *Haichow*, Shansi.

I *Puchow:* Frida Prytz och Maria Nylin. Adress: *Puchowfu*, Shansi.

I *Hancheng:* Robert och Dagny Bergling samt Olga Ahlman. Adress: *Hanchenghsien*, Shensi, via Peking & Tungkuan.

I *Hoiang:* Inez Bölling, Emma Andersson och Judit Gustafsson. Adress: *Hoyang*, Shensi.

I *Tungchow:* Hugo och Mary Linder, Anna Eriksson och Nath. Högman. Adress: *Tungchowfu*, Shensi.

I *Honanfu:* E. O. Beinhoff, Rikard Andersson, Anna Janzon och Ebba Burén. Adress: *Honanfu*, Honan.

I *Sin-an:* Maria Pettersson. Adress: *Sinanhsien*, Honan, via Peking & Honanfu.

I *Mienchi:* Gust. Ad. och Mina Stålhammar. Adress: *Honanfu*, Honan.

Bref till fröknarna Maria Björklund, Elisabeth Hesse, Anna Rosenius och Maria Hultkrantz sändas under följande adress: China Inland Mission

Shanghai. N. China

via Siberia.

Adressen till missionär *C. F. Blom* och hans fru, som f. n. vistas på Missionshemmet, är: S. M. K:s exp. 8 Malmtorgsgatan, Stockholm.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under oktober månad 1907.

N:o		Kr. Ö.	Kr. Ö.
779.	G. S., Sthlm	1,000: —	
780.	—i—i	5: —	
781.	E. V., Sthlm	20: —	
782.	Auktionsmedel från Malmö gm J. S.	478: 50	
	Transport	1.503: 50	
	Transport	1,503: 50	
783.	M. B. 50 kr., C. B. 25 kr., E. B. 3 kr. gm J. S.	78. —	
784.	Syföreningsbössan i Malmö gm d:o	65: 74	
785.	M. L., gm d:o	5: —	
787.	Barkeryds Arbetsförening gm A. B.	100: —	
788.	E. B., Sthlm	5: —	
790.	Ersterps Ungdomsförening gm A. L.	20: —	
791.	L. M. F., Göteborg, 4:e kvartalet till frk M. Nylins underh. gm I. F.	300: —	
792.	Ålaryds mfg gm K. A.	50: —	
793.	Hagg. 2: 9	10: —	
794.	Till missionär Stålhammars underhåll gm E. S.	900: —	
795.	Kollekt i Björklinge gm G. Ö.	18: —	
796.	Från missionsvänner i Erentuna och Storvreta gm G. Ö.	4: 50	
798.	J:s sparbössa. 1 Krön. 29: 14 gm M. T.	19: 79	
799.	Onämnd gm C. A.	5: —	
800.	Lekeryds Östra miss.-fören. gm G. J.	25: —	
801.	C. V. C., Töreboda	15: —	
804.	»Tackoffer»	48: —	
805.	Snarås syförening gm N. P.	30: —	
806.	Hednavärldens vänner i Misterhult gm M. K.	144: 07	
808.	Från tvenne äldre missionsvänner gm P. E. P., Hvetlanda	1,000: —	
811.	Bjurbäcks mfg gm L. F. H.	25: —	
813.	Sparbössemedel från H. C. gm Ev. Fosterl.-stift.	1: 31	
814.	S. T.	10: —	
815.	För försålda ostar gm K. B., Kristdala	16: 50	
816.	»Tackoffer den 7 oktober»	3,000: —	
817.	Onämnd. Samlade 1 & 2-öringar på grund af uppropet »De behöfva ej gå bort»	2: 18	
818.	Onämnd. En gåfva till missionen såsom en frukt af d:r Fries föredrag i Floragyrkan den 1/9 07	50: —	
819.	K. O., Västra Ryd gm A. J. Y.	40: —	
820.	Vaxholms sparbösseinsamling gm T. R.	17: —	
821.	K. M. A. 1/2-årsbidrag till frk Agnes Forssberg	600: —	
822.	Jungfruföreningen i Huskvarna gm N. P. O.	40: —	
823.	E. O. gm d:o	9: —	
824.	I. S. » d:o	1: —	
825.	A. B. till frk E. Burens underhåll	600: —	
826.	B. E.	5: —	
827.	»Tackoffer den 15 okt. 07»	10: —	
828.	Senapskornets försäljning i Kumla gm H. F.	253: 50	
830.	Gm G. L., Folketorp	5: —	
831.	Kollekt i Bränsta gm C. J.	9: 06	
832.	Säbylunds och Folketorps ungdomsförening till V. & T. Vesters underh. gm C. J.	80: —	
833.	Kollektmedel från Askersund gm C. B.	44: 25	
834.	K. F. U. M., Örebro, gm S. J.	8: —	
835.	C. A. A., Lindesberg	4: —	
836.	Kollekt i Lindesberg gm C. C.	20: —	
837.	A. A., Lindesberg	50: —	
839.	Kollekt i Köping gm A. H.	20: —	
840.	Kollekt i Kolsva gm V. A.	9: 59	
841.	Vreta & Hjortsberga syförening till A. Hahnes underhåll	15: —	
842.	H. F., Örebro	2: —	
843.	D. U. F. i Skärfsta gm E. G., Sollefteå	100: —	
844.	K. F. U. M:s missionskrets, Göteborg, till fru Böllings underh. gm A. R.	100: —	
845.	E. S., Jönköping, provision å Sinims Land	7: —	
846.	K. S., Vestraby, gm E. S.	15: —	
847.	Arbetsfören. Kinesernas vänner i Jönköping, till Aug. & Augusta Bergs underhåll gm E. S.	200: —	
	Transport	9,715: 99	

N:o		Kr. Ö.	Kr. Ö.
	Transport	9,715: 99	
848.	Arbetsföreningen Kinesernas vänner i Jönköping, till frk Ida Anderssons underhåll gm E. S.	200: —	
849.	R. L. gm d:o	5: —	
850.	L., Eksjö	10: —	
851.	A. C., Mullsjö	6: 50	
852.	J. H., Skepsta	10: —	
853.	Sparbössemedel från H. N., Sthlm	4: —	
854.	Onämnd. »Tack o Gud för din stora nåd»	5: —	
855.	Onämnd. »Ett ringa tackoffer till Herren för aldrig svikande godhet»	100: —	
856.	L. H. L., Visby	10: —	
857.	Nacka Kinamissionsförening gm F. F.	14: 50	
858.	J. H., Stensäter, gm O. E.	5: —	
859.	F. L., Nässundet	50: —	
861.	A. P., Bollnäs, till missionär Beinhoffs underhåll	15: —	
862.	»Af kärlek till Mästaren»	25: —	
863.	Kollekt i Malmö	73: —	
864.	Askeby mfg	35: —	
866.	I. v. H., Sthlm	100: —	
867.	G. R.	10: —	
868.	E. D., Kärrgrufvan	4: 25	
869.	»En blomma i Pappas kinakrans» gm K. H.	10: —	
871.	A. A., Fagerlid, gm H. B., Hofva	10: —	
872.	Från Kina-mötet i Färbo den $^{20}/_{10}$ gm M. K., Kristdala	9: 41	
873.	Kollekt i Björnhult den $^{27}/_{10}$ gm M. K., Kristdala	14: 28	
876.	Öfverskott vid församlingsaftonen gm pastor L.	20: —	
877.	F., Flageby, Hvetlanda	5: —	
878.	Gm A. B., Hvetlanda	25: —	
			10,491: 93

Särskilda ändamål:

786.	P. B. H., $^1/_2$-års afgift för gossen Chou-Hu-Kang gm I. S.	27: 50	
789.	A. de B., Sthlm, till infödd evangelist	75: —	
797.	M. T., Mariestad, $^1/_2$-års underh. till Chang-Manao i Ishi	100: —	
802.	J. J., Tranås, till evangel. Chen-Kuens underhåll	200: —	
803.	G. S., Sthlm, till infödde medhjälpare	500: —	
807.	L. H. & E. K., Kristiania, till en bibelkvinnas underhåll	50: —	
809.	H. Ö., Sthlm, till infödde evangelisters utbildning	1,000: —	
810.	A. T. till Skolfonden	12: 50	
812.	E. B., Sthlm, till infödde medhjälpare	50: —	
829.	En missionsvän i Kumla till Skolfonden	125: —	
838.	C. E. J., Lindesberg, till inf. evangelist	50: —	
860.	Gm C. F. B., till Bokfonden	4: —	
865.	Lilla Sv. Barntidningen, Jönköping, Skolfonden	5: 05	
870.	I. L., Sthlm, till infödd evangelist	15: —	
874.	S. J., Örebro, bidrag till gatukapellet i Hancheng	30: —	
875.	S. J., Örebro, till evangelisten Kaos underhåll	100: —	2,344: 05
		Summa kr. för okt.	12,835: 98
		Under jan.—sept. månader kr.	63,069: 27
		Under jan.—okt. månader kr.	75,905: 25

Med varmt tack till hvarje gifvare.

»Låt dina gärningar uppenbaras för dina tjänare och din härlighet öfver deras barn! Och Herrens, vår Guds, huldhet komme öfver oss och främje för oss våra händers verk! Ja, våra händers verk, dem främje du.» Ps. 90: 16, 17.

Då penninggåfvor till missionen insändas genom växel eller postanvisning bör sådant papper vara ställdt på Kommittéen för Svenska Missionen i Kina och ej på viss person, emedan, då sådan person är frånvarande, det medför försenande af medlens utbekommande, kvittens afsändande m. m.

Försäljning för Svenska Missionen i Kina

anordnas af syföreningen för denna mission *torsdagen den 5 december* i Landtbruksakademiens lokal, Mästersamuelsgatan 47 2 tr.

Gåfvor mottagas tacksamt af:

Maria Berg 28 Handtverkaregatan 1 tr.	*Emma Beskow* 34 Östermalmsgatan 1 tr.
Maria och *Nina Cavalli* Vallingatan 32 2 tr.	*Isabel Faxe* 22 Karlavägen 3 tr.
Elin Holmgren 8 Malmtorgsgatan 2 tr.	*Louise Kylén* 10 Humlegårdsgatan 3 tr.
T. och *J. Lilljeqvist* 31 Malmskillnadsgatan 1 tr.	*Olga Magnusson* 23 A Handtverkaregatan 3 tr.
Amelie och *Louise Schön* 28 Skeppsbron 3 tr.	*Sigrid Storckenfeldt* 6 A Engelbrektsgatan 2 tr.
Tekla Tjäder 68 Västerlånggatan 3 tr.	*Elvine Weinberg* Karlstad.

Bönestunder hållas kl. 11, kl. 1 och kl. 6.

På Sinims Lands Förlag

utkommer i dagarna

Hans stjärna i Östern,

illustrerad missionskalender, 4:de årgången. Pris: häftad 75 öre. Kart. 1 kr.

Innehåll: Hans stjärna i Östern, af professor *A. Kolmodin*. Efter hundra år. Vårt besök i Kina, af d:r *Karl Fries*. Pilgrimen, poem af *C. F. Blom*. Anna Folke, af —*en*. Jakob Bölling, af *A. R. Kinas kvinnor*, bearbetning fr. engelskan af *August Berg*. Nya traktater i Kina, af *Hugo Linder*. En bönhörelse, af *Nath. Högman*. Frukten af en kamrats vittnesbörd af *Dagny Bergling*. Bilder från en flodresa, af *Ethel L. Blom*. En kort lefnadssaga, af *Inez Bölling*. Hvem tände elden? af *R. Bergling*. En resebild af *Olga Ahlman*. Ljusets och mörkrets strid, af *Rikard Andersson*. Maggie och hennes kryckor.

Rekvisitioner insändas till Sinims Lands Förlag, Malmtorgsgatan 8, Stockholm.

När mer än 5 ex. tagas, lämnas 25 % rabatt.

Stockholm, Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget 1907.

12. Årg. 1 Dec. 1907. Pren.-pris 1: 35.

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Telefon.
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	JOSEF HOLMGREN.	*Malmtorgsgatan 8.*	Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

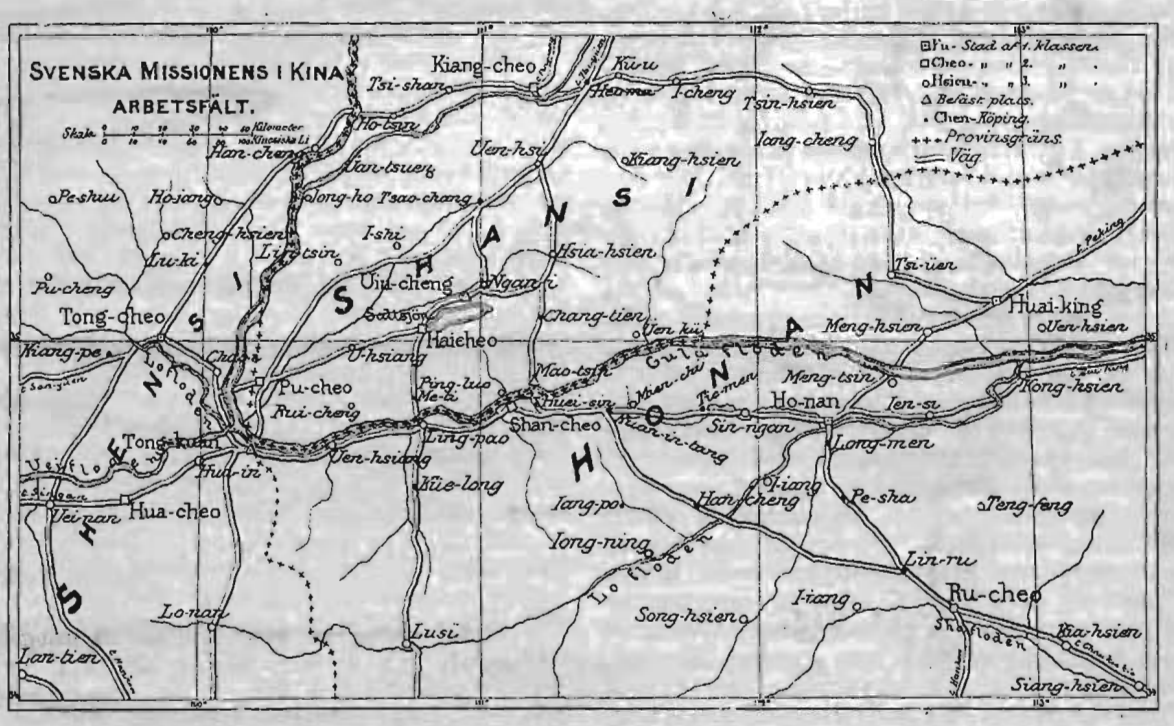

Innehåll:

Jesu Kristi heliga kärleksmakt. — Några axplock ur Brittiska och Utländska Bibelsällskapets årsberättelse. — Det lönar sig. — Brefafdelningen. — En konferens af kristna kinesiska kvinnor. — En kinesisk hjältinna. — Litteraturanmälan. — Missionskarta — Försäljning. — Anmälan.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Jesu Kristi heliga kärleksmakt.*

II.

Nu kommer kristendomen, den kristna missionen, och bjuder en fast mark att stå på äfven med hänsyn till mänsklig bildning och åskådning. Men Jesu heliga kärleksmakt ter sig rätteligen först, då man på missionsområdet får blicken upplåten för förändringarna i den inre världen och därmed för förvandlingarna med hänsyn till det sedliga lifvet och verksamheten i skilda riktningar. Ingen, som haft tillfälle att jämföra en vår dotterförsamling i hednavärlden med den omgifvande hedendomen, skall kunna neka, att Jesu Kristi kärleksmakt där visar sig stor, och detta oaktadt mycken hednisk synd och styggelse ännu visar sig i de unga församlingarna.

Man kallar med rätta vår tid *världsmissionens tid.* Däri ligger en antydan om Jesu Kristi heliga kärleksmakt i en dess nya uppenbarelseform. Aldrig förr har missionen varit världsomfattande. Det är denna tidens signatur bland andra, att den äger en världsfamnande mission. När vår tids kyrkohistoria skall skrifvas, och när den närmaste tidens kyrkohistoria skall skrifvas, så skall det helt visst heta, att världsmissionen var det, som framförallt tryckte sin prägel på Jesu Kristi församlings lif i de dagarna.

Men icke ens därmed är Jesu Kristi kärleksmakt med hänsyn till missionen uttömd. Det är den gamla kristenheten, som i enlighet med sin Frälsares vilja sänder budbärare ut till mörka länder och folk. Skulle då icke det arbetet hafva någon särskild betydelse för denna gamla kristenhet? Jo, visserligen. Och vi behöfva, då vi tala om detta, icke stanna vid att säga: det *måste* vara så. Vi kunna peka på verkligheten och säga: Se där *välsignelserika frukter* af missionsarbetet med hänsyn till den gamla kristenheten, med hänsyn till den missionerande församlingen! Det finnes missionerande samfund, hvilkas hela existens såsom samfund kan sägas hvila på den af dem öfvade hednamissionen. Brödraförsamlingen torde kunna sägas vara en sådan kyrka. Om vi toge bort ur den församlingens historia hednamissionens verk, så torde om den historien icke vara mycket att säga. Eller hvad vore väl en sådan kyrka som den skotska frikyrkans, därest den icke hade hednamission såsom ett integrerande moment i sitt eget lif? Vi skulle nog kunna fullfölja dessa exempel och tala om hvad missionen varit och är för de missionerande samfunden och sällskapen inom vårt eget fosterland. Jag tänker, att det om så godt som om dem alla kan sägas, att därest de icke i denna världsmissionens tid missionerade, så hade de ett så betänkligt minus i berättigandet af sin existens, att måhända rent af det berättigandet kunde upphöra.

Men ännu *mera* har Jesu Kristi kärleksmakt i och med missionen verkat på den hemmavarande församlingen. Det finnes många, som skulle kunna aflägga vittnesbörd därom, att i sådana lokalförsamlingar inom vårt land, där allt synts såsom en förbränd mark, där fienden gått fram härjande och sköflande, och där det knappt varit kvar mer än slöhet och likgiltighet, där tempel och bönehus varit tomma, där har det lyckats missionen, om den fått fast fot, att väcka nytt lif. Jag vet af egen erfarenhet, att så är. Missionen väcker kärlek, som slumrar. Den drager hjärtan till hvarandra. Själfva ödemarken begynner blomstra, där missionen får ingång Jämväl detta är ett vittnesbörd om Jesu Kristi kärleksmakt. Just på missionens väg gör sig i denna tid kärleken ibland oss gällande till välsignelse för hela vårt land.

Ännu mer så ute på hednafälten. Där möta ju olika missionerande samfund hvarandra. Där blir det nödvändigt att träda i beröring med hvarandra. Låt vara, att den beröringen, det må erkännas, icke i allo blir till gagn — för det stora verket i stort sedt tror jag mig dock våga betyga, att beröringen mellan de olika kristna samfunden ute på hednafälten bidragit till att utveckla en större rikedom af det goda, som kännetecknar Jesu Kristi kyrka, att den gifvit mången en vidare blick än tillförene.

Men hvarför tala endast om beröringen mellan olika samfund och olika riktningar därute i fjärran land? Är icke denna konferens ett tecken i det afseende, hvarom det är fråga? Är den icke ett tecken, hvars betydelse säkerligen är stor? När jag rör vid detta ämne, så vet jag, att jag rör vid något, som i många Jesu Kristi bekännares hjärtan är ämne för innerlig bön och längtan. Vi måste bekänna, att det har syndats mycket i det stycket, hvarom är fråga. Det har kämpats i köttslighet mellan olika samfund och olika riktningar. Men det gäller här, hvad som gäller öfverallt där *syndabekännelse* sker, där är *räddning.* Intet samfund, ingen kyrklig eller andlig riktning, hvilken har förmåga att göra bot, blir i längden utan välsignelse. Endast den riktning och det samfund såväl som hvarje enskild, som saknar förmåga att göra bot, är utelyckt från gemenskapen i Herren Jesu Kristi församling. Därför: *Ned i syndabekännelse, i hjärtebot* inför denne vår Frälsare! Det är den maning, som ljuder med makt, icke från människohjärta eller människotanke, utan i Jesu Kristi namn till alla samfund, bekännelser och riktningar. Ned i syndabot med bekännelse om hvad som brustit i kärlek till bröderna! Äfven i detta afseende behöfver syndabekännelse göras och syndabot ske. Vi vilja också bekänna, att vi ofta felat genom att söka på konstlade vägar, i bristande trohet mot en erfaren sanning, närma oss hvarandra, ty äfven det är en synd. Nej, den enda rätta vägen till inbördes närmande är denna: *närmare, närmare Jesu Kristi kors,* närmare in i gemenskap med Försonaren och därför djupare in i hela det område, som hör Jesus Kristus till, mer och mer ett hjärtats gripande af sanningen! På den vägen komma vi hvarandra närmare, icke på någon annan.

Men månne jag hör fel? Är det icke så i den tid, som är, att man begynner kämpa sig fram allt närmare den medelpunkten, Jesu Kristi kors? Beror

* Föredrag af biskop Hj. Danell vid missionärskonferensens afslutning i Blasieholmskyrkan i Stockholm.

detta månne därpå, att det finnes så många fiender, så många öppna förnekare af sanningen, så många gudsbespottare? Eller beror det därpå, att de finnas, som vilja säga mycket godt och stort om den mannen Jesus Kristus från Nasaret, men på samma gång vilja hafva bort från honom och den kristna tron, hvad som enligt skriftens vittnesbörd är kärnan i den kristna tron? Beror det därpå, att det finnes så många sådana, som vilja kläda af Jesus hans gudomshärlighet? Beror det på att vi af fruktan för dessa fiender drifvas närmare hvarandra? Javäl, nog beror det äfven därpå. Och det får bero äfven därpå. Men icke får det bero *endast* därpå. Det skall vara *något mer,* som drifver närmare medelpunkten — det måste vara *Jesu Kristi heliga kärleksmakt,* som drager och tvingar på det sätt, som kärleken tvingar människorna, *intill honom* och därmed *intill hvarandra.* Är det då icke så, att Jesu Kristi heliga kärlek är stark i denna tid, och att den alldeles särskildt genom missionen vill uträtta — jag höll på att säga — ett nytt kärlekens underverk, därför att nu stunda helt visst allvarsamma tider, stridens, martyriets tider, hvilka, just därför att de äro martyriets tider, äro härlighetstider för Jesu Kristi kyrka?

Så är det då Jesu heliga kärleksmakt, som på olika sätt i sammanhang med missionen aflägger vittnesbörd om sig.

Hvad skola vi därtill säga? Jag vet blott ett. *Tillbedja* inför den makten, *tillbedja* inför Jesu heliga kärlek, den enda makt, som till sist segrar! Tillbedjan inför Jesu kärleksmakt, det vare afslutningen på denna konferens! Ned i tillbedjan för den makten och så upp till arbete, lidande och strid under fortsatt tillbedjan inför Jesu kärleks makt! Amen.

Några axplock ur Brittiska och Utländska Bibelsällskapets årsberättelse rörande dess verksamhet i Kina under år 1906.

I.

Då Morrison och Milne 1819 hade slutat sin bibelöfversättning, skref den senare:

»Vi öfverlämna nu den kinesiska bibeln i hans vård, hvars Ande har diktérat dess innehåll, bedjande, att han må öppna många dörrar för dess spridning, förmå millioner att läsa den och bruka den som ett kraftigt redskap till att sprida upplysning och nytt lif i Kina». Litet längre fram i tiden tillägger han följande ord, så tillämpliga vid återblicken på ett århundrades missionserfarenhet, som hade de nyss kommit från skrifvarens penna: »Vi äro ej så sangviniska, att vi tro, att alla bortgifna exemplar hafva blifvit bevarade, eller att alla bevarade exemplar hafva blifvit lästa, eller att alla lästa exemplar blifvit förstådda, eller, att hvad som förståtts, har blifvit trodt, eller att de sanningar, som omfattats, också omsatts i lifvet.»

Den Helige Ande är allestädes närvarande, och hans verkan i oss och genom oss på en plats utesluter icke, att han kan vattna den säd, som samtidigt utsås på en annan plats.

Fröets utveckling beror icke på såningsmannens närvaro eller ens tillvaro utan på de fruktbärande regnskurarne och de varma solstrålarna. Så äfven här. Den goda säden sås kanske under en resa, då missionären icke har tid att stanna och se, huru den växer. Af det skrifna ordet sändas kanske genom hans förmedling exemplar till platser, hvilka hans fot icke når, och till ett folk, som hans ögon aldrig få skåda. Han kanske kallas till sina fäder, innan brodden börjar synas, men den allsmäktige Anden vakar öfver de himmelska sanningarna och skall ej tillåta Herrens ord återvända fåfängt utan se till, att det gör, hvad honom täckes, och att det har framgång i det, hvartill han utsänder det. Den, som sådde säden, får kanske först i evigheten veta, hvilken frukt den bar, men andra skola »ingå i hans arbete» och njuta fördelarna af hans förarbete.

Om sina föregångare äro de kanske okunniga, men om de finna »fälten hvitna till skörd» och »ett folk beredt åt Herren», skall deras framgång blifva hastigare och evangelii seger mer ärofull.

Under år 1906 spred Bibelsällskapet, hufvudsakligen genom försäljning, 17,708 biblar, 38,572 nya testamenten och 1,028,031 delar af bibeln, summa 1,084,311 exemplar. År 1896 uppgick antalet till endast 366,347 ex.

Vi vilja nu följa bibelkolportörerna på deras resor och af deras egen mun höra deras erfarenheter omtalas.

Långt borta i det kinesiska Turkestan, i en obetydlig stad kallad *Muliho,* träffa vi herr Hans Döring, insnöad för några dagar. Hör här, hvad han säger: »Många besökare kommo till värdshuset för att se oss, och vi sålde flera Nya testamenten. En Shansi-man vid namn Uang bjöd oss till sitt hus, hvarest han visade oss ett exemplar af Apostlagärningarna. Han berättade, att han för flera år sedan fått boken af en resande kinesisk handlande, som någonstädes fått den af en utländsk missionär. Innan han kommit till denna plats, hade han bott 250 li från Tayuenfu, hufvudstaden i Shansi, och där hört mycket om »läran» af resande engelska missionärer men ej fäst sig vid hvad han hört. Tydligen behöfde han skiljas från sina gamla vänner och omgifningar och komma till dessa aflägsna trakter för att tvingas att tänka mer på innehållet i evangelium och för att blifva verkligt omvänd. Den till utseendet obetydliga lilla boken, föraktad af den man, som af missionären först fått den, satt i händerna på en, hvars hjärta var beredt för sanningen, hade för denne herr Uang under de sista sju åren varit en källa, ur hvilken han druckit lefvande sanningar.

Herr Uang var färgare till yrket, och hans anspråkslösa boning bestod blott af ett rum, med ingång från stora gatan. När han bjöd sin utländske gäst att sitta ned, tog han boken från väggen, där den vid ett snöre hängde på en spik. Det ursprungliga omslaget hade blifvit ersatt af ett nytt, på hvilket äfven titeln var skrifven. Röken från eldstaden hade färgat utsidan gråsvart eller likadan som väggen, på hvilken den hängde. Insidan vittnade om att den blifvit flitigt läst; här och hvar voro sönderrifna blad omsorgsfullt lagade. Herr Uang gaf åt sitt exemplar af Apostlagärningarna en lika framstående plats, som hans kinesiska grannar gåfvo åt sina afgudar.

Förutom denna del af Nya testamentet hade herr Uang på väggen äfven uppfästade tvenne ark papper, som voro fullskrifna med hans egen handstil.

På det ena hade han skrifvit så mycket, han kunde ihågkomma, af de 10 budorden. Sju af dessa voro nästan ordagrant återgifna. De tre återstående hade han ersatt med föreskrifter, grundade på sådana kristna principer, som han kunnat ihågkomma. I stället för: »hedra din fader och din moder», hade han skrifvit: »du skall icke tala illa om din nästa», och sabbatsbudet hade han ersatt med: »du skall icke döma».

På det andra pappersarket hade han skrifvit så mycket af Herrens bön, som han kunnat ihågkomma. Det var en glädje för oss att få hjälpa honom litet och att rätta budorden och bönen.

Herr Uang köpte tre Nya testamenten, ett för sig själf och två för sina båda biträden. Dessa voro ytterst tacksamma för böckerna.

* * *

Kolportörsverksamheten är utsatt för mycken kritik, äfven på missionsfältet. Hvad man oftast hör är, att böckerna förstöras eller kastas bort af dem, som köpa dem, eller att köparen icke kan läsa eller förstå dem. Utan tvifvel kastas massor af böcker bort. Så var fallet med detta exemplar af Apostlagärningarna. Köpt af nyfikenhet förkastades det af ägaren, så snart denne funnit, att det var en kristen bok. Men den föll i andra händer, och 500 mil från den plats, där den var kastad åt sidan, blef den midt i en verklig öken en källa med lefvande vatten för en törstig själ. I allmänhet höra icke färgarne i Kina till den klass af folk, som kunna läsa, men denne färgare kunde läsa, och han läste boken, likt den etiopiske hofmannen, om hvilken den talade, och väntade med ett förberedt hjärta på ytterligare undervisning.

På så sätt få vi ofta bevittna den uppskjutande brodden eller skåda det mognade axet, och för hvarje år få vi nya bevis på att då Guds Ande sänker sig ned öfver den mänskliga öknen, den säd, som t. o. m. såningsmannen bortglömt, kvicknar till lif, att ödemarken fröjdas och blomstrar som en ros.

Det lönar sig!

När dagen gått till hvila, allt dess buller dött bort' och du befinner dig ensam, befriad från de tusende frågor, som bundit dina tankar, följ då hjärtats maning att sända dem med kärleksbud till de många, som du vet begifvit sig ut på räddningsarbete i hedendomens mörka natt!

Lyssna! Hvad hör du? Hör du icke från mer än en af dessa det längtansfulla ropet: »Väktare, hvad lider natten? Väktare, hvad lider tiden?» och så väktarens svar: »Morgon kommer, men också natt.» När då gensvaret i *din* själ blir: brinnande bön och förökad längtan att lämna småintressena för att med helt hjärta taga del i det stora verket — då har du haft en evighetsstund — som skall bära evighetsfrukt.

* * *

Under missionsresorna tillsamman med broder Högman hösten 1906 trängde längtan efter en ljusare dag för Kinas folk allt djupare in i våra själar. Allt, hvad vi kunde göra, syntes oss så otillräckligt, då vi sågo, huru hedendomens garn bundit människornas både förstånd och vilja gent emot det evangelium, som vi sökte ställa dem för ögonen. Skaror kommo för att höra, alla uppförde sig vänligt och gåfvo sanningen rätt, ja, somliga visade sig t. o. m. äga ej så liten kännedom om kristendomen — men där — stannade det.

Det syntes oss, som skulle det behöfvas tecken och under för att bryta den likgiltighetens isskorpa, som tog emot hvar gång, vi försökte tränga till hjärtegrunden med talet om evigt lif och evig död. Ja, vi började till slut bedja Herren göra någonting för att åtminstone hos de själar, som känt sig besvikna på hednalärorna, väcka medvetande om att hos oss finnes, hvad Kinas gamla vise icke kunnat gifva.

Förr, än vi anade det, skulle vi få se ett svar på denna bön.

Detta svar kom i öfverfallet på vår station, hvarigenom dels missionens eget hus, bebodt af broder Högman, dels den förhyrda kapellägenheten, där jag och min hustru samt fröken Eriksson hade våra hem, grundligt förstördes. Skildringar däraf ha tidigare varit införda i Sinims Land.

Vid uppgörelsen med myndigheterna afstodo vi för Herrens skull från erbjuden skadeersättning. Detta var en mycket oväntad och angenäm öfverraskning för mandarinerna, som på grund af vårt betänksamma tillvägagående vid underhandlingarna börjat blifva icke så litet oroliga. De kunde nu ej nog prisa oss och vår lära.

Äfven på våra evangelister och de troende på platsen gjorde vårt beslut ett mäktigt intryck. Vi hade förut haft evangelisterna med i en rådplägning. De ansågo först, att vi borde begära en summa af mandarinen till bedrifvande af missionsverksamhet. Men då vi påpekade det oegentliga uti att tvinga någon att understödja ett missionsföretag samt också, huru illa sådana försök, annorstädes gjorda, utfallit, fingo de en annan syn på saken. Församlingsäldste Kao kom dagen därpå helt högtidlig in i mitt rum, bugade sig djupt och sade: »Såsom medborgare i detta härad ber jag att å dess vägnar få hembära vårt tack för eder stora godhet, då I afstått från att utkräfva ersättning af oss. Jag tackar också å församlingens vägnar. I ha'n lämnat ett exempel, som säkerligen »åt denna lära skall gifva ett godt namn, oss till godo».

Från stadsborna fingo vi äfven så många bevis på deltagande och vänskap genom alla dem, som kommo för att prisa vår liberalitet, att det i någon mån uppvägde den känsla af ödslighet, som omgifningen verkade. Ja, en stor glädje fyllde våra hjärtan vid tanken på att Herren kanske ville använda hvad som händt såsom ett medel att draga människorna till evangelium.

Men glädjen skulle snart störas. Efter allt att döma hade missionens ställning, med den utgång underhandlingarna haft, blifvit än mera befäst både i myndigheternas och folkets bevågenhet. Det egentliga syftemålet med anfallet på stationen — missionens tillintetgörande — var därmed förfeladt. Det var ju helt naturligt, att mörkrets furste, upploppets upphofsman, skulle gifva luft åt sitt raseri häröfver samt på annat sätt söka skada oss.

Huru han gjorde sitt andra anfall på ett område, där jag minst väntat, är ett kapitel, som jag helst förbigår. Vare det dock sagdt, att de händelser, som sedan

inträffade, vållade mig mer smärta än sköflingen af våra hem och stationen. Hade jag icke klart sett, att detta endast var ett nytt anfall af satan, skulle jag kommit att fullständigt misströsta om möjligheten att föra en kines af den nuvarande generationen helt ut ur de hedniska åskådningarna.

Fast tillståndet till sist blef nästan outhärdligt, fick jag dock nåd att förblifva fast och stilla samt att förbida Herren. Omslaget kom också hastigt, och lugn och frid blefvo åter bofasta ibland oss.

Gud omintetgjorde äfven på ett lysande sätt de ondas anslag mot vår verksamhet i staden. Ett halft års tid, sade man, skulle åtgå, innan kapellet kunde bli färdigt att öppnas.

Ett halft år utan predikan! — Nej, vi skulle i stället få mera regelbundna gudstjänstbesök, än vi någonsin haft. De 30 à 40 timmermän, sågare, bildhuggare, möbelsnickare, murare och målare, som, enligt kontrakt, hvarje morgon och afton i 3 månaders tid stilla och uppmärksamt skulle sitta vid våra möten, kommo oss att betrakta dessa tillfällen till predikan som de bästa, vi kunnat få. Vid morgonmötena genomgick jag i ordning Jesu lif och såg med glädje, att vår dyre Frälsares personlighet gjorde djupt intryck på åhörarne. De hade hittills blott hört onda rykten om oss och vår lära. En, som var buddistisk vegetarian, beslöt sig för att bryta sitt vegetarianlöfte. Så långt vi kunde se, blefvo de alla vänligt stämda mot kristendomen. Och hvilken kunskap hade de icke med sig, då de slutade!

En dag hade min hustru och jag tébjudning för arbetarne. I ett litet tal tackade jag då för det goda uppförande de visat, då intet enda gräl förekommit under denna långa tid. Jag frågade, om de kunde tänka ut, hvaraf detta kom sig — de visste ju, att vid restaureringen af det konfucianska templet i närheten arbetet fyra gånger måst afstanna på grund af oenighet. Jag fick nu tillfälle att påvisa skillnaden mellan att börja och sluta dagen med bön till den sanne Guden och att lefva fram sitt lif utan honom. Snickaremästaren Li svarade med värme: »Pastor Hu, ni har gjort er förtjänt af allas vår hågkomst.»

Sedan omkring 2,700 dagsverken utförts, ha vi nu stationen restaurerad och i ett utmärkt skick: alla gårdarna nymålade, rummen ljusare än förut och kapellet utvidgadt — allt på mandarinens egen bekostnad. Ständigt komma besökande för att se och förundra sig. De tänka nog, såsom någon häromdagen sade: »Evangeliisalen (= namnet på vår mission) kan man icke tillintetgöra.»

Vi vänta nu till hösten, då skördebrådskan är öfver, få se många komma, som förut icke velat närma sig oss. Ack, att de finge förmåga att tro på Jesu Kristi kärlek! Vanan vid förtryck, orättfärdighet och utpressningar gör, att, hvad de se och höra af denna kärlek, synes dem allt för godt för att vara sant.

»Hvad tänkte ni om oss, herr Tan», frågade jag häromdagen en forskare, »den tid, då ni var fientligt sinnad?» — »När jag såg, att ni hvarken köpa eller sälja, men årligen utgifva så mycket pengar här, tänkte jag: här ligger naturligtvis något under. Ämna de inte taga vårt land, så är det något annat, de hafva i sinnet, och man får lof att mota dem.»

* * *

Käre läsare! Kanske ha dessa missionsbilder kunnat gifva dig en djupare inblick i den fruktansvärda strid, som föres härute om människornas själar mellan satan och Gud? De ha också velat visa vår Konungs makt att gifva seger, äfven då allt synes förloradt. Huru dyrbar måste icke en människosjäl — äfven en hednings — vara i Guds ögon! Dock dö härute hvarje minut tusenden, som aldrig vetat om, att det finns en allsmäktig Gud och Frälsare, som älskar dem.

Ack, att I, unga, villen komma med för att lysa de skeppsbrutna i hamn! — Tycker du, att lifvet härute är för hårdt? — Men tänk hvilken lön! Låt Jesu Kristi kärlek få fylla ditt hjärta, och det skall blifva dig *en glädje* att få offra dig för honom, som älskade *dig* och utgaf sig själf *för dig*.

Herren vare tack för de många Kinas söner och döttrar, som redan räddats och nu känna, att de äro bärgade på klippan Kristus!

Ja, verket lönar sig — trots allt!

Hugo Linder.

Brefafdelningen

Hoyang den 6 aug. 1907.*

Älskade missionsvänner!

> *Vet du ej, och har du ej hört, att Herren är en evig Gud — — som icke tröttnar, icke mattas, hvilkens förstånd är outgrundligt, som gifver kraft åt den trötte och stor styrka åt den maktlöse?* Es. 40: 28.

Då jag i dag, för första gången på mycket länge, tänkte få sända eder en gemensam hälsning genom Sinims Land, vet jag intet bättre att hälsa eder med än ofvanstående ord, som nu en lång tid så ofta ringt i mina öron. Och så — skulle jag vilja tacka eder. Helst hade jag velat nå hvar och en af eder särskildt med ett tack, men tid och krafter räcka ej till. Framför mig på mitt skrifbord har jag en hel stor bundt af bref, som kommit mig tillhanda under våren och försommaren. Hur dyrbart har det ej varit för mig att få dem! Deras kärleksfulla, innerligt deltagande innehåll har gjort mitt hjärta så godt. Tack, *varmt tack*, till eder alla! Och tack för de förböner, I hafven följt oss med — mig och de faderlösa små! I viljen ju alltjämt komma ihåg oss inför vår himmelske Faders tron? Vi behöfva det väl.

Det är nog eder alla bekant, att Herren i sin stora nåd afvärjde den fara, som hotade vår station, då vi den 15 jan. lämnade den under så svåra förhållanden: min älskade make hopplöst sjuk, vår lille minste endast $2\frac{1}{2}$ månad, jag själf jämte flera af de syskon, som så kärleksfullt kommit mig till hjälp vid skötandet af den käre sjuke, förbi af nattvak, oro och sorg. Hur underbart nära Herren dock var under den resan, och hur vi i stort och smått

* Ehuru afsändt från Kina i september har detta bref nu först kommit oss tillhanda.

fingo erfara, att *han* beredde allt för oss, uppehöll och stärkte våra krafter, det skola vi nog alla länge minnas och prisa honom för. — Det kändes, som om vi kommit i hamn efter en farlig resa, när vi nådde Yuncheng. Oron för den älskade, som så snart skulle få flytta »högre upp», var ju dock och förblef densamma, men den behöfde ej blandas med den öfver all beskrifning förlamande tanken, att dessa vilda människor, som så nyss sköflat Tungchow-hemmen, plötsligt skulle vara oss inpå lifvet. Vi vågade ej före afresan meddela vår sjukling, hur öfverhängande den fara var, i hvilken vi sväfvade. Då jag, strax innan vi skulle bryta upp, så stilla som möjligt sade till honom: »Älskade, vi måste alla lämna Hoyang i dag», såg han så ängsligt upp på mig och sade: »Res inte ifrån mig»! Det var den första mening, han kunnat uttala, sedan han insjuknade, och han gjorde det ej utan stor ansträngning. Sedan jag försäkrat honom, att vi naturligtvis ej skulle lämna honom utan försöka bädda så bekvämt som möjligt åt honom i en stor vagn, lade han lugnt ned sitt hufvud på kudden och syntes hvila vid tanken, att det var till Yuncheng, vi skulle ställa färden. Han hade alltid den platsen så kär; där hade han sitt hem de första månaderna i Kina; där firades en gång vårt bröllop, och dit styrde han, trots sin stora kärlek till det egna lilla hemmet, sedan han fått ett sådant, så gärna kosan, då konferenser eller andra angelägenheter kallade dit. Där skulle han ock få sluta sin jordevandring, omgifven af flera af sina allra bästa vänner inom kamratkretsen. Nog var det häri en kärlekens tanke af vår himmelske Fader.

Att det var tunga dagar, som följde efter skilsmässan från honom, som gjort mitt lif så rikt och lyckligt och vårt lilla hem så soligt, mina två små barns ömma, älskande fader, behöfver jag ej säga — dock, han som *gaf*, var ock den, som *tog*, och han var ock sitt sorgsna barn denna tid så nära, åter och åter talande tröst och ljuflig frid, när sorgens och saknadens vågor hotade att fördränka.

Mycken och uppoffrande kärlek och omtanke kommo ock mig och mina älskade små till del af syskonen i Yuncheng de tvenne månadar, vi tillbringade där. Herren löne dem alla!

I början af mars nådde oss bref om att allt syntes lugnt i Hoyang. Strax efter min älskade makes död kändes det, som skulle jag ej duga till något arbete mer i Kina, men allteftersom krafterna återkommo, blef det mig klart, att det var Herrens vilja, att jag skulle återvända till Hoyang. Och det var godt, att jag fick visshet därom *från Herren*, ty hade jag gått tillbaka på eget bevåg, utan att vara ledd af min himmelske Fader, skulle det nog varit dubbelt svårt i de många pröfningar, som mött detta sista halfår. Redan det att vända tillbaka till detta lilla hem, i omtanke och kärlek ordnadt af honom, som Herren kallat till sig, var svårt — dock var det ingen bitter sorg, ty under all tomhet och saknad måste ju tanken alltid söka ett fäste vid sådana ord som dessa: »Det är Herren», eller: »Ja, Fader, ty så har varit behagligt för dig». Hvad som vållat *hjärtenöd* i ännu högre grad har varit att se själar, om hvilka vi hoppats, att de ville följa Herren, åter söka sin tillfredsställelse i syndadrafven. Redan vid vår hitflyttning förra året och vid första bekantskapen med de få, som utgjorde den lilla församlingen, blef det oss klart, att de alla voro mycket svaga både i sin kunskap och sin tro på evangelium; från mer än ett håll hörde vi rykten om syndafall och ett Herrens namn vanärande lif. Detta gjorde oss dess ifrigare i bön för dem, och särskildt minns jag, hur min älskade make ofta, ofta ropade till Gud om att allt, som var orätt, skulle bli uppenbart, samt om nåd för sig själf att kunna bli sina felande bröder till hjälp och upprättelse. Framemot jul kände han ett sådant behof att få tala enskildt med dem alla. Han reste ut till landet och tillbringade en söndag hos en af församlingsmedlemmarna där, och dem, som bodde i staden, besökte han i deras hem eller kallade till sitt arbetsrum för att få tala med dem om deras ställning till Gud och bedja med dem. Han kom dock ej alltid glad hem från dessa besök eller dessa samtal. Särskildt minns jag, hur bedröfvad han kom åter från sitt samtal med vår husvärd, en af våra församlingsmedlemmar. Denne hade två gånger förnekat, att han åter tagit till opiepipan, hvilket var alldeles klart för somliga af oss, att han gjort.

Ja, det var hjärtenöd, och hjärterop var det också, som de veckor, hvilka närmast föregingo min älskade makes insjuknande, stego upp till Gud för deras frälsning, som *till namnet voro ett* med oss.

Det var knappt att undra på, att så obefästade själar, när förföljelse hotade och deras ledare lämnade dem, ej kunde stå fasta. Men, o, så nedslående det var att vid vår återkomst höra om det ena och det andra, som tydligt visade, att de vändt Herren ryggen! Uppmaningen i Gal. 6: 1 ha vi sökt efterkomma, och i ett par fall har, som det synes, förmaningens ord upptagits väl, men med smärta ha vi dock erfarit, att de ej stått upp ur snaran, fast de erkänt sig ha fastnat i den och sagt sig vilja komma loss.

Det har gladt mig att i bref från kära vänner därhemma höra, att de tagit min hemgångne makes sista bref till S. L. såsom ett testamente från honom, som skulle mana till bön för Hoyang. Må, hvad jag här ofvan skrifvit, få påminna om behofven och drifva många att med oss ropa till Gud om väckelsevindar öfver denna trakt.

I min lilla flickskola hade jag under vårterminen 12 elever — bland dessa voro tvenne döpta och, som jag hoppas, verkligt omvända flickor på 19 och 20 år. I arbetet bland dem har Herren välsignat och gifvit glädje. Särskildt uppmuntrande var det att iakttaga förändringen med en 14 års flicka, som förra hösten för första gången kom till oss. Hon kom från ett fullkomligt hedniskt hem, teatermänniskor, berättades det mig, och syntes i början skygg och oemottaglig för intryck. Redan efter ett par månaders skolgång kunde dock hvar och en spåra ett uppvaknande, och under senaste vårterminen gjorde hon riktigt goda framsteg i skolan och — hvad som gladde mig ännu mycket mer — hon hade *lärt bedja* och *älskade att bedja*.

Arbetet bland kvinnorna, som syster Emma Andersson helt öfvertog, då hon i våras kom med oss till Hoyang, har ej heller varit utan uppmuntran. En kvinna, som under våren blef afvand från opiebegäret, har på kort tid fattat märkvärdigt mycket af sanningen. Emma brukar säga, att hon är till riktig hjälp ibland, i det att hon förklarar för nykomna så tydligt och bra, hvad som sagts på mötena. Det har också gladt oss, att hon ofta tagit med sig grannar och vänner till våra möten, angelägen, att också de må komma under evangelii inflytande. Hennes

dotter, som är gift i ett förmöget hem i staden, är mycket fientlig och såge helst, att modern afbröte sitt umgänge med oss. Vi hoppas dock så innerligt, att den gamla redan fått erfara så mycket af den lefvande Gudens kraft, att hon ej låter skrämma sig af dotterns hotelser. Syster Emma har försökt få komma in i det hem, där dottern är gift, men blifvit bestämdt nekad. De hem i Hoyang, som ännu stänga sina dörrar för oss, äro för öfrigt ej få — det är ej ovanligt här, att barn, som leka på gatan, då de på långt håll se oss närma sig dem, springa in, så fort sig göra låter, och slå igen dörrarna. Men på de gator, som ligga närmast vår egen, där de känna oss bättre, bli vi ofta af kvinnorna, som vanligen sitta utanför dörrarna och arbeta, bjudna att sitta ned. Särskildt om barnen äro med, kunna vi vara säkra på att bli anropade — alla tycka, det är roligt se på »de utländska barnen». Sålunda bereda ofta de små oss tillfällen att inbjuda kvinnorna att lyssna till budskapet om en Frälsare. — — —

Med mycken förväntan motse vi nu syskonen Berglings återkomst från kusten, där de tillbringat sommaren. Det är nämligen deras afsikt att till vintern bosätta sig i Hoyang. Arbetet bland männen har ju mycket legat nere efter min älskade makes död, så det är hög tid, att det kommer någon, som kan utöfva såväl församlingstukt som församlingsvård, och fastän den lilla planteringen *nu* ter sig för våra blickar så ödelagd, kan dock Herren göra allting nytt äfven här och låta »ödemarken blomstra». Vi vilja hålla på att bedja och *tro* om detta.

Det är i Yuncheng i september, som jag fortsätter detta bref. Våren och sommaren med dess ökade plikter jämte de bekymmer och svårigheter af olika slag, som vi haft att kämpa emot dessa sista månader, ha gjort, att jag en tid känt mig alldeles nedbruten. I tanke, att det ej var vist att så börja höstens arbete, har jag lydt råd och på syskonen Bergs vänliga inbjudan tagit min tillflykt hit för några veckors hvila och ombyte. Erfar dagligen, hur Herren i sin nåd stärker mod och krafter. Mina små, som en tid varit krassliga, äro nu så duktiga igen, Gud vare tack!

Vore tacksam för allas edra förböner, då jag nu om någon tid får återvända och börja arbetet i skolan.

Judit Gustafsson, som tillbringat en del af sommaren i grottor tillsammans med systrarna Frida Prytz och Maria Nylin och haft en vederkvickande tid hos dem, återkom till Hoyang strax efter min afresa därifrån. Hon beskrifver sin sommarvistelse som mycket skön.

Syskonen Hahnes, som med sina 3 små barn varit Hoyangbor ett par månader under den hetaste tiden, flyttade ner till Ishï i slutet af augusti. Det var mycket kärt för oss att ha dem som »närmaste grannar» en tid. De hade eget hushåll och bodde litet primitivt och obekvämt, då ju utrymmet på vår station ej är så stort, men de klimatiska förhållandena i Hoyang äro nog litet bättre än de i Ishï (som är känd för att vara en mycket het plats), så helt visst började de höstens arbete med friskare krafter, än om de hade tillbragt hela sommaren i hemmet.

Med hjärtliga hälsningar och än ett tack för kärlek och förbön!

Eder i Herren tillgifna
Inez Bölling.

* * *

Utdrag ur privatbref från missionär *E. O. Beinhoff.*

— — I-iang är också öppnadt (som utstation) samt likaså Meng-chin. Nordost om Sin-an ha vi en utstation i Tsang-shang, där evangelisten Chen bor. De, som komma omkring oss här, äro hufvudsakligen samma personer. Några nya ha kommit till, som vi hysa godt hopp om. Herren arbetar i det tysta. Han utväljer här och där sitt folk. I vinter hoppas vi få resa omkring med predikotältet. Som du kanske vet, ha vi af en vän fått ett större predikotält, som Kå Ta-cheng (medhjälpare i Haichow, Shansi) nu förfärdigat. Det är den viktigaste verksamheten här i Honan. Måtte Herren sända oss de rätta männen till denna verksamhet! Vi ha blifvit i stånd till att litet utvidga vår verksamhet till följd af en större gåfva hemifrån, som gifvits till evangelisationsverksamhet i Honanfu distrikt. Herren förser!

Skolan kommer att fortsätta nästa månad efter samma schema. Skollärare är ännu ej bestämd. — —

I Yungning församling står det illa till. O, den som hade tid att oftare besöka den platsen! — — Bed för Yungning! — —

En konferens af kristna kinesiska kvinnor.

En sådan konferens hölls verkligen för icke länge sedan i Wei Hsien i Kina. Fem hundra kristna kvinnor voro därvid närvarande, 300 representerande 200 olika platser och 200 från den närmaste trakten. Det var ganska egendomligt att se denna samling af kvinnor, af hvilka somliga, öfver 70 år gamla, hade linkat till mötesplatsen på sina små, bundna fötter t. o. m. 7 mil, och hvilka buro med sig sina bäddar, sångböcker och biblar. Ännu märkvärdigare var, att deras män hade uppmanat dem att gå — och det ehuru många aldrig förut hade varit ens en tredjedels mil ifrån hemmet.

»Riktigt högtidligt», berättar en närvarande kvinnlig missionär, »gick det dock icke till vid denna kvinnokonferens. De medförda småbarnen blefvo nämligen trötta på att sitta länge stilla samt fordrade då och då att få ta sig en promenad fram och tillbaka i gångarna. Och tvärs öfver salen kunde vänner och bekanta med hög röst utbyta hälsningar. När sedan mötet öppnats, kunde flera kvinnor resa sig på en gång och med ett: »Jag talar» otvetydigt gifva tillkänna sin önskan: »Nu skola alla andra vara tysta.»

I diskussionen behandlades frågor rörande dotterns ställning i hemmet, hennes förlofning, hustrun och svärmodern, vidare betydelsen af att tillhöra en kristen församling, vikten af personligt arbete, andaktsstunder i hemmet, bön och bibelstudium. Sist behandlades frågan om fotbindningen. Diskussionen härom ledde till det resultat, att 205 af de närvarande kvinnorna aftogo sina fotbandager.

På söndagseftermiddagen uttryckte de delegerade den önskan, att man icke skulle hafva något möte, utan att mötesdeltagarna i stället skulle gå ut på gatorna för att samtala med de kvinnor, som i tusental ämnade sig till ett visst tempel för att bedja gudarna om en god skörd.

I sanning är det ett godt tecken, när vid en konferens sådan som denna ett af mötena icke kan hållas,

emedan alla deltagarna vilja egna sig åt ett direkt missionsarbete.

En kinesisk hjältinna.

För många år sedan förde en kinesisk kvinna en slafflicka till den presbyterianska missionens hospital i Canton, Kina. Flickan var blind och höll på att blifva lam, och ägarinnan, som fruktade, att hon skulle blifva värdelös, ville, att missionärerna skulle återställa henne till hälsan. Efter att hafva undervisat flickan förklarade läkarne, icke allenast att hennes blindhet var obotlig, utan att det till och med var nödvändigt att aftaga ett ben. När kvinnan fick höra detta, ville hon icke längre hafva slafflickan hos sig utan lämnade henne hos missionärerna.

Operationen utfördes med framgång, och när flickan blef frisk igen, gåfvo missionärerna henne något lätt arbete att utföra på platsen. Men den stackars krymplingens lidanden voro ännu icke slut. Hon blef efter en tid angripen af spetälska och måste enligt lagens föreskrift sändas till en koloni för spetälska.

Blind, krympling och spetälsk! Men vi måste tillägga något mer om henne. Under sin vistelse på hospitalet hade hon lärt känna och älska Gud, och sedan hon ännu en gång hade genomvandrat de kära platserna, drog hon bort till de spetälskas koloni som en kristen.

Efter två års förlopp hade denna blinda krympling fått till stånd en hel församling af kristna på sin nya uppehållsplats, och andra kolonier för spetälska sände bud dit för att höra de goda nyheterna, som kunde bringa glädje äfven till dem, som voro utstötta från samhället. Efter fem års förlopp var en kyrka rest som resultat af hennes arbete.

Hvilken seger! En krympling i en koloni för spetälska är en liten faktor i världens evangelisering. Men hennes arbete är välbehagligt i Mästarens ögon, och hennes exempel har verkat uppmuntrande för andra Herrens tjänare och vittnen i det aflägsna landet.

Litteraturanmälan.

Tillkomme ditt rike, missionskalender, utgifven på föranstaltande af Svenska kyrkans missionsstyrelse, har nu utkommit i sin andra årgång. Pris: i *Bokhandeln:* häft. kr. 1: 25, kart. kr. 1: 75, i klotb. kr. 2: 00; å *Missionstidningens* Exp. adr. Uppsala, häftad kr. 1: 00, kart. kr. 1: 50, i klotb. kr. 1: 75.

Boken, som i år är betydligt större än förlidet år, har en treflig utstyrsel och är försedd med fina porträtt och illustrationer.

Innehållet är särdeles omväxlande. Kalendern börjar med en julbetraktelse af biskop Hj. Danell. Sedan lämnas korta biografier öfver de af Sv. kyrkans missionsarbetare, som hädankallats. Från de sydafrikanska och indiska missionsfälten gifvas intresseväckande skildringar liksom ock tilltalande meddelanden, hämtade från arbetet bland sjömännen och bland svenska fiskare i främmande hamnar. Flera goda poem förekomma äfven.

Missionskarta.

För missionsvänner, som önska erhålla en god karta öfver Kina, omnämnes, att å Sv. Missionens i Kina exp. Malmtorgsgat. 8, Stockholm, tillhandahålles en af Kina Inlandmissionen utgifven karta till ett pris af 1: 50 (postportot inberäknadt).

Försäljning för Svenska Missionen i Kina

anordnas af syföreningen för denna mission *torsdagen den 5 december* i Landtbruksakademiens lokal, Mästersamuelsgatan 47 2 tr.

Gåfvor mottagas tacksamt af:

Maria Berg,
28 Handtverkaregatan 1 tr.

Emma Beskow,
34 Östermalmsgatan 1 tr.

Maria och *Nina Cavalli,*
Vallingatan 32 2 tr.

Isabel Faxe,
22 Karlavägen 3 tr.

Elin Holmgren,
8 Malmtorgsgatan 2 tr.

Louise Kylén,
10 Humlegårdsgatan 3 tr.

T. och *J. Lilljeqvist,*
31 Malmskillnadsgatan 1 tr.

Olga Magnusson,
23 A Handtverkaregatan 3 tr.

Amelie och *Louise Schön,*
28 Skeppsbron 3 tr.

Sigrid Storckenfeldt,
6 A Engelbrektsgatan 2 tr.

Tekla Tjäder,
68 Västerlånggatan 3 tr.

Elvine Weinberg,
Karlstad.

Bönestunder hållas:
Kl. $^1/_2$11 af brukspatron *J. Hedengren,* kl. 1 af missionsläraren *J. Rinman,* kl. 6 af pastor *J. Ruthquist.*

På Sinims Lands Förlag:

Hans stjärna i Östern,

illustrerad missionskalender, 4:de årgången. Pris: häftad 75 öre. Kart. 1 kr.

Innehåll: Hans stjärna i Östern, af professor *A. Kolmodin.* Efter hundra år. Vårt besök i Kina, af dr *Karl Fries.* Pilgrimen, poem af *C. F. Blom.* Anna Folke, af —*én.* Jakob Bölling, af *A. R. Kinas kvinnor,* bearbetning fr. engelskan af *August Berg.* Nya traktater i Kina, af *Hugo Linder.* En bönhörelse, af *Nath. Högman.* Frukten af en kamrats vittnesbörd af *Dagny Bergling.* Bilder från en flodresa, af *Ethel L. Blom.* En kort lefnadssaga, af *Inez Bölling.* Hvem tände elden? af *R. Bergling.* En resebild, af *Olga Ahlman.* Ljusets och mörkrets strid, af *Rikard Andersson.* Maggie och hennes kryckor.

Rekvisitioner insändas till Sinims Lands Förlag, Malmtorgsgatan 8, Stockholm.

När minst 5 ex. tagas, lämnas 25 % rabatt.

Anmälan.

Sinims Land utkommer äfven nästa år. Se vidare anmälan i nästa nummer!

Stockholm, Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget 1907.

12. Årg. 15 Dec. 1907. Pren.-pris ½: 35.

以便以設耳 耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

†

Sedan denna tidning sist lades i press, har ett sorgebudskap utgått från vår konungaborg, som djupt berört tusenden och åter tusenden af svenska hjärtan både inom och utom Sveriges landamären. **Oscar II** har nedlagt sin spira inför dödens majestät, och en regering af 35 fredsälla och lyckliga år för vårt folk har nått sitt slut. Den erfarenhet, vi härunder upplefvat, riktar våra tankar med aktningens och tacksamhetens sinnesstämning till den bortgångne konungens personlighet och de många välsignelser, som under hans spira kommit Sveriges folk och särskildt Guds rikes vänner till del. Under en oafbruten fred och under en konungamakt, präglad af mildhet och kärlek till land och folk, hafva odlingens tegar på alla områden vidgats och burit ymnigare skördar än någonsin förut i Sveriges historia. Men det är icke allt. Äfven arbetet inom Guds rike har under denna tid åtnjutit ett hägn och en frihet, som bidragit till detta arbetes utveckling och framgång. Och särskildt har den svenska hednamissionen därunder kunnat växa till ett träd, som ej allenast spridt sina grenar till många nya länder utan, som vi tro, fördjupat och vidgat sina rötter inom vårt eget folk. Om vi nu icke kunna säga i fullt samma mening som förr: »Sveriges historia är dess konungars», så hålla vi dock före, att den bortgångne konungens personlighet haft en betydelse för den blomstring på kulturens och andens områden, vi nu i korthet berört, en betydelse, för hvilken vi känna oss manade att tacka Honom, som icke allenast leder folkens öden utan äfven insätter konungar (1 Kon. 14: 14). Konungadömets uppgift är icke att uträtta allting själft, men att förstå tidehvarfvets ande och att leda tidens rörelser så, att ej folkets frid och lycka förspilles, utan att alla goda krafter få rum och frihet att verka till vinnande af sådana mål, hvarigenom folket blir ett lyckligare och bättre folk och landet ett rikare och tryggare land. Och var det icke just detta, som i så särskild grad utmärkte Oscar II:s kungagärning, och slog icke hans hjärta varmt för allt, vare sig materiellt eller ideellt godt, som kunde komma hans folk till del? Icke är det ärelystnadens drömbilder eller härsklystnadens tilltag, som spåras i hans kungagärning. Nej, den röjer en känsla af ansvar, af sinne för det, som adlar och höjer ett folk, och af den besinningsfullhet, som icke sätter nationalstolthet öfver alla andra hänsyn. Vi tro, att missionens vänner skola instämma med oss häruti, och att de därför redan känt sorgebudet från kungaborgen djupt träffa sina hjärtan. Vi tro äfven, att missionens vänner, som sett den särskilda Guds nåd, som hvilat öfver vårt konungahus, där konungars Konung lagt hjärtan för sin fot, på ett särskildt sätt hafva lärt att älska detsamma. Låtom oss då prisa Herren för det förflutna, se upp till honom för det närvarande och lita på honom för den tid, som kommer.

Låtom oss med våra förböner nedkalla välsignelse öfver den furste, som nu tagit Sveriges konungaspira i sin hand, på det han må föra den till frid och lycka för sitt folk och till främjande af evangelii förkunnande här hemma och i hednavärlden! »Genom mig regera konungarna och stadga fustarna, hvad rätt är» (Ordspr. 8: 15). Så ropar den gudomliga vishetens stämma i den Heliga Skrift, och dess begär är att »rikta sina vänner och fylla deras visthus» (Ordspr. 8: 21); därföre hafva vi den tillförsikten, »att om vi bedja något efter hans vilja, så hör han oss».

O. v. F.

Anmälan.

Sinims Land

anmäles härmed till prenumeration för 1908. Tidningen, som utgifves 2:ne gånger i månaden, den 1 och 15, kommer att i likhet med föregående år innehålla *kortare uppbyggelsestycken* af goda författare, *artiklar om missionen* af de bästa kännare på missionsområdet, *underrättelser från vårt missionsfält,* såsom *uppsatser, teckningar af infödda kristna kinesers lif och verksamhet, bref, axplock, notiser, illustrationer* och *berättelser* samt *kortare meddelanden från andra missioner* och *nyheter från det stora världsmissionsfältet.*

Tidningens pris blir oförändradt, nämligen 1 kr. för helt år och 50 öre för halft år, hvartill kommer postporto 35 och 25 öre, då prenumerationen sker på posten.

Prenumerantsamlare erhålla hvart 6:te ex. gratis, när de insända rekvisition direkte till redaktionen, som då betalar postportot. När mindre än 5 ex. tagas, bör prenumerationen ske på posten.

Sänd till Finland, Norge, Danmark, Amerika och Kina kostar »Sinims Land» kr. 2: 40.

Profnummer sändas på begäran. Adress: 8 Malmtorgsgatan, Stockholm C.

* * *

Vid en ny anmälan af Sinims Land erinra vi oss helt naturligt de många vänner, som under detta och föregående år biträdt oss med tidningens spridning, och vid en sådan erinran manas vi att hjärtligt tacka eder, våra kära medarbetare. Det har varit oss en stor glädje att veta, det Herren uppväckt vänner, som gjort, hvad de kunnat för att vinna nya prenumeranter för Sinims Land och på det sättet främjat missionen. Herren löne eder! — Vi anse oss dock icke böra lämna missionens vänner i okunnighet om att tidningen, oaktadt den hjälp vi sålunda erhållit, likväl går med afsevärd förlust, sedan den börjat utgifvas med två i stället för ett nummer i månaden för samma pris som förut. Den mission, tidningen har att fylla genom att väcka intresse och kärlek till samt förböner och arbete för Guds rikes utbredande i Kina, är dock af så stor betydelse, att vi hoppas och tro, att Gud skall uppväcka flera hjärtan och händer, villiga att verka för dess spridande till vidare och vidare kretsar. *Därför, mina älskade bröder, varen faste, orubblige, öfverflödande i Herrens verk alltid, vetande, att edert arbete icke är fåfängt i Herren.*

Stockholm i december 1907.

Redaktionen.

Lofven Herren!

I vissa trakter af Savoyen och Piemont har en gammal from sed bibehållit sig bland herdarna. När solen dalar och dess sista strålar ännu förgylla de snöbetäckta bergstopparna, tager den herde, hvars hydda ligger på den högsta bergstoppen, sitt horn och ropar såsom genom en lur: »Lofven Herren!» — De närmast boende herdarne gå vid samma tid utanför sina hyddor, och så snart de höra ropet, upprepa de det på samma sätt. Och så ljuder från fjäll till fjäll, från dal till dal det af ekot förstärkta ropet: »Lofven Herren!» — Sedan hornen tystnat, följer en högtidlig stillhet, hvarunder alla herdarne kasta sig på knä och blotta sina hufvud till bön.

När omsider de sista solstrålarna svunnit, och mörkret breder sig öfver berg och dal, gripa herdarne åter hornen, och så ropa de alla ännu en gång: »Lofven Herren!» Så draga de sig tillbaka till sina ensliga hyddor och hvila tryggt efter dagens mödor och besvär.

Det är vid slutet af hvarje dag, dessa fromma herdar uppfordra hvarandra att lofva Herren. Huru mycket mer tillkommer det då icke oss vid årets slut att påminna hvarandra därom genom ett kraftigt: »Lofven Herren!» — Hafva vi icke, hvar och en ibland oss, oändligt mycket att tacka och lofva Herren för, som så rikt har välsignat oss till kropp och själ? Och har han sändt oss sorger, har han icke på samma gång varit vår hjälpare och vår tröstare? Skulle vi icke då lofva honom? Framförallt befriade han oss ju från syndabördan, när vi i tro och kärlek vände oss till honom, såsom han redan genom profeten Esaias sagt: »Jag vill utplåna dina öfverträdelser som en sky och dina synder såsom ett moln. Vänd tillbaka till mig, ty jag vill förlossa dig.» Och så tillägger profeten: »Jublen, I himlar, ty Herren har gjort det, uppgifven fröjderop, I jordens djup, bristen ut i jubelsång, I berg, du skog och hvarje träd däri! Ty Herren har förlossat Jakob och bevisat sin härlighet på Israel.»

Ja, borde vi icke låta det gamla årets sista ton vara: »Lofven Herren!» och det nya årets första ton likaså: »Lofven Herren!»

Ingen må tänka: »I denna stora kör af lofsjungande röster skall min röst inte alls bli hörd.» Det är just *din* lofsångston, Herren vill höra, och du må vara säker på att hans öra kan uppfånga den bland de millioner röster, som ljuda ut öfver jorden.

Det berättas om en berömd musiker, att han en dag höll repetition med en stor orkester på öfver hundra stämmor. Just då kören sjöng med full styrka, ledsagad af orgelns brusande, medan horn, trummor och trumpeter stämde in med full kraft, tänkte en flöjtblåsare, där han satt i en vrå: »I allt detta brus af toner är det detsamma, hvad jag gör», och så upphörde han att spela. Men strax gaf anföraren ett tecken till tystnad, och så ropade han med hög röst: »Hvad har det blifvit af flöjten?» Konstnärens fina öra hade strax saknat flöjttonen, och hela musikverket var misslyckadt, därför att ett instrument icke gjorde sin insats.

Du är kanske ringa och okänd och spelar icke alls första fiolen i världen utan är kanske blott och bart en liten flöjt. Och ändock vill Herren höra din lofsång. Ditt och mitt tack måste vara med i det stora Te deum laudamus, som ljuder upp till hans tron.

»Lofva Herren, min själ!»

M. Wolff.

Några axplock ur Brittiska och Utländska Bibelsällskapets årsberättelse rörande dess verksamhet i Kina under år 1906.

II.

Låtom oss nu följa Bibelsällskapets agent, Larsson på en af hans resor i Mongoliet. I Kina är det i allmänhet en svårighet att kunna komma ifrån folket; i Mongoliet är det en svårighet att finna reda på människor. Öfver 30,000 ex. af bibeln och delar af densamma hafva under året spridts.

Broder Larsson berättar: Vid tiden för det kinesiska nyåret företog jag en en kort resa in uti Mongoliet och hade en mycket intressant vistelse där. Jag var borta omkring tjugo dagar och var lycklig nog att hafva vackert väder och kunna sälja mycket böcker. Min mongoliska bokförsäljare följde med mig och sålde omkring 200 ex. En del af tiden bodde jag hos en mongolfamilj och var hos dem, då de tillbådo elden. Öfver en stor eld af argol (torkad kreatursspillning) lades fyra torra trästickor på den öppna spiseln och på desamma bröstet och fettet af ett får, förut indränkt i olja och brännvin. Omkring den stora brasan samlade sig folket och läste böner om välsignelse och framgång för det nya året. En annan intressant ceremoni fick jag bevittna, då de tillbådo himmelen. Det tilldrog sig tidigt på morgonen utomhus, vid en stor eld, uppgjord af ved och olja. Mongolerna föllo ned och slogo hufvudena mot jorden åt alla fyra väderstrecken.

Min bokförsäljare undkom under denna resa med knapp nöd med lifvet. Han förlorade vägen och måste tillbringa natten ute på bergen utan eld och utan något skydd. Hans ansikte och fötter blefvo illa frusna, och hans kamrat for så illa, att han måste forslas hem på vagn.

Några dagar efter min återkomst reste jag ut tillsammans med broder Söderbom för att arbeta bland kineserna i Hsuen-tua-fu-distriktet. Det lyckades oss bättre, än vi hade hoppats, och på åtta dagar sålde vi öfver 600 böcker. Vi reste sakta från by till by, ofta stannande vid ett bytempel, hvarest vi bredde ut våra böcker. Broder Söderbom predikade för den hop, som snart samlades. Till landtbrukare och till eleverna i en af regeringens skolor sålde vi flera evangeliedelar. Öfverallt blefvo vi mycket väl bemötta och hade inga tråkigheter af något slag.

Ett besök i mongolmissionär Friedströms koloni skildras på följande sätt:

Trehundra li nordväst om Pao-to besökte jag mongolmissionens station vid *Patsebolong*.

Skandinaviska Alliansmissionen har här ett mycket stort stycke land (omkring 17,000 acres. 1 acre = 0,82 svenskt tunnland). H. J. Friedström föreståt kolonien. Landet är så beläget, att det kan vattnas från Gula floden förmedelst en för ändamålet gräfd kanal.

Stationen är en tafla i sig själf. Fyra boningshus, bildande en fyrkant med en stor och tvenne mindre portar. Innanför portarna förefinnes en blandning af lif, som jag icke kan beskrifva. Först och främst bo där sju missionärer i de östra och västra husen. De öfriga äro helt enkelt inkräktade af otaliga kineser och mongoler. Vissa tider äro flera hundra anställda i missionens tjänst, och hvar och en tycker om att ha tak öfver hufvudet. I somliga fall händer det dock, att kineserna sofva på taken! Förutom det stora antalet män, kvinnor och barn finnes det fullt af åsnor, grymtande grisar, hundar och tallösa massor af höns. Där finnas också vagnar, plogar och pålar, vid hvilka ridhästarne äro bundna, och på hvilka kläderna torkas. Bakom husen finnas stall med många hästar, mulor, åsnor, får, kor och oxar. Idén med det hela är att försöka få den late mongolen att arbeta. På så sätt vill man inverka på honom. Man hoppas ock, att i sinom tid afkastningen af jordbruket skall räcka till att underhålla skolor för mongolernas barn och äfven till att utvidga arbetet, när nya stationer öppnas längre bort. De nykomna missionärerna bo här, då de studera språket. Två gånger hvarje söndag samt om onsdagarna hållas möten. Äfven hållas särskilda möten för kvinnorna. Ingen har ännu döpts, men flera äro intresserade. Största antalet af deltagarna äro kineser, men flera mongoler bevista regelbundet mötena. För närvarande bo omkring femtio mongolfamiljer på den missionen tillhöriga jordegendomen.

* * *

Från *Peking* skrifves: Kolportör Yaos plan att dagligen gå till järnvägsstationen och sälja böcker har utfallit mycket bra. Nästan utan undantag har han gått ned till alla de afgående tågen och bland den myllrande skaran af resande utbjudit enskilda delar eller ock en samling af bibeldelar. Jag har mer än en gång sett honom sälja t. ex.: 1:a och 2:a Mosebok, Jobs bok, Ordspråksboken, Daniel, Jona och de fyra evangelierna samt Apostlagärningarna, och efter hvad jag har hört, är deras antal, som på detta sätt för första gången kommit i beröring med evangelium, ej ringa. Jag har ofta sett passagerare läsa de böcker, de köpt af honom, och ett utmärkt tillfälle har på så sätt erbjudit sig att tala med dem om Frälsaren.

Till fjorton af de högsta ämbetsmännen har jag personligen utdelat hvar sitt exemplar af det Nya testamentet, inbundet i fint skinnband och med guldsnitt. Med tillhjälp af mr Mayers, sekreteraren i engelska legationen, upprättade jag en lista på 18 af de förnämsta ämbetsmännen. Två af dessa dogo, innan böckerna hunno anlända, och af de återstående lyckades jag dela ut böcker till 14. Utom i ett fall, där personen i fråga bestämdt nekade att taga emot mig, blef jag ganska hjärtligt emot-

tagen och hade tillfälle att till hvar och en yttra några ord, som jag hoppas skola förmå dem att noga genomläsa den lilla boken.

* * *

Från *Shantong* skrifves: »En af våra kolportörer, Tang Koä-sing, en trogen gammal Herrens tjänare, ingick i sin Herres hvila strax efter jul. »Jag är här, Herre, jag kommer», voro hans sista ord. I sin ungdom hade han varit skådespelare. Han reste till Mandschuriet, såsom Shantongbor ofta göra, och där fann han Herren. Under boxarupproret genomgick han svår förföljelse. Efter sin återkomst till Shantong blef han till stor hjälp i arbetet. Han hade ett utmärkt minne och kunde utantill stora delar af bibeln. Hans tal var späckadt med bibeluttryck, och han gjorde ett djupt intryck på alla, som hörde honom. Han bodde här och där bland de kristna i byarna, och under de långa vinteraftnarna samlade han gamla och unga omkring sig och berättade för dem på ett enkelt sätt bibliska berättelser. Jag kommer ihåg en fiskargosse, som på ett förundransvärdt sätt berättade om Samuel och David, om felisteerna och amalekiterna, hvilket allt han lärt af den gamle kolportören. Då Tang begrofs, såg jag, huru tårarna runno ned för denne gosses bruna kinder. Han kallades af folket för en helig man och var mycket älskad af dem.

Vid hans begrafning kommo många tillsammans, som lyssnade till våra ord och till de sånger, som sjöngos kring den öppnade grafven.

En af talarne anmärkte: »Mencius* säger, att det finnes ett adelskap på jorden och ett i himmelen. Vår vän, som sofver här, hörde till det himmelska.»

Höstfrukt.

I

Den 5:te och 6:te oktober hade vi det sedvanliga höstmötet i Yun-tjöng. Vädret var vackert, deltagarne ej få, ja, vårt rymliga kapell var fullsatt, och Guds ord blef framburet på ett enkelt och kraftigt sätt af flera bröder. Gustaf Adolf Stålhammar och Werner Vester råkade äfven vara närvarande, och begagnade vi oss naturligtvis af deras goda tjänst.

Förra året upptogs genom dopet en äldre landtbrukare vid namn *Jang* i församlingen. I år fingo vi glädjen döpa hans 59-årige yngre broder, som förut smädat och förföljt sin äldre broder för hans tros skull. Ett förra året ådraget benbrott var medlet i Guds hand till att mjuka upp hans hjärta. Den andra, som döptes, var en 70-årig kvinna, också med namnet Jang, men ej alls släkt till den förutnämnde Jang. Hennes sonhustru har i flera år varit troende. Ingen af dessa båda kan läsa, och ändock hafva de genom undervisning bibringats icke så liten kunskap. Ja, jag tror t. o. m., att gumman Jang läser sin katekes rätt försvarligt, då pekfingret följer raderna! Emellertid svarade de riktigt bra på till dem framställda grundfrågor, hvilka, enligt min tanke, äro de viktigaste frågorna att göra. Utanläxor är det ingen konst att lära sig. Gamla gumman Jang upprepade ofta, gråtande, i sin bön orden: »å ngao-huäi liao-pu-teh, å ngao-huäi liao-pu-teh.» (Jag ångrar mig så bittert, jag ångrar mig så bittert). Jag började mitt dopförhör med att fråga henne, *hvad* hon ångrade så bittert, hvarpå hon svarade: »att jag, som nu är så gammal, ej förr trott på Jesus». Ja, hon kom i aftonstunden till Jesus, men kallelsen fick hon nog redan vid middagstiden, ty hennes sonhustru har varit troende i många år.

På måndagen anträdde jag i sällskap med broder Stålhammar en resa till Hånann.

Pauli ord till filipperna: »I evangelii begynnelse», komma så ofta för mig, då jag tänker på Hånannarbetet. För ej så många år sedan var denna provins ansedd som en af Kinas mest främlingsfientliga och svårarbetade. Nu har en stor förändring till det bättre inträdt. Flera olika missionssällskap arbeta med framgång i skilda delar af provinsen. Vår egen mission har här fyra missionsstationer och omkring 150 församlingsmedlemmar. Nästa år kommer järnvägen fram till Hånann-fo. (Stockholm-Hånann-fo! Välkomna!). Folkets förståelse af vårt arbete och följaktligen uppförande mot oss är mycket förändradt till det bättre. För allt detta tacka vi Gud och fatta mod! I dagarne skall »en evangelisters skara» med broder Rikard Andersson som ledare inviga vårt nya predikotält och besöka större marknader i distriktet. Men ack, hvad vi känna behofvet efter arbetare stort, särskildt i denna provins! Med glädje ha vi fått underrättelse om att fyra systrar i höst komma till vår hjälp. När, *när* få vi välkomna fyra bröder?? Finnas då icke inom Sveriges Studentmissionsföreningar, K. F. U. M. och ynglingaföreningar några unge män, som så hafva gjort Jesus till Konung», att de ock vilja lystra till hans konungsliga bud: »*Gån ut i hela världen!*» Men jag kommer från ämnet. Min bön är dock, att det nummer af tidningen, hvari detta bref blifver infördt, må falla i händerna på mången det tjugonde århundradets korsriddare, hvars valspråk sedan skall blifva:

»Gud vill det!»

Efter ett hastigt besök i förbifarten på våra stationer i *Mien-dje* och *Sinn-ngan-sjen* (på den förstnämnda platsen lämnade broder Stålhammar mig) anlände jag på sjette dagens afton till Hånann-fo. Ungefär 5 kilometer utanför stadsmurarne mötte mig vännen Rikard Andersson. Det är en fröjd att se, huru friskt och starkt hans förut brutna ben nu är. Vid framkomsten voro en hel skara fridshälsande bröder församlade. Så olika mot förr! Mötet (det stora höstmötet nämligen) hade börjat samma dag och pågick påföljande söndag och måndag. En krympling fick på söndagen del af rofvet, Es. 33: 23. En ung landtbrukare, Djang, som använder krycka, upptogs nämligen i församlingen. Det berättades mig, huru fientlig och smädande han förut varit, men huru Gud i nåd fått frälsa honom genom broder Rikard Anderssons vistelse några veckor i den by, hvari han bor, där flera troende finnas.

Det var uppmuntrande höra flera af våra infödda bröders vittnesbörd. Som vanligt förvånas man öfver deras bibelkännedom och minne, då man tager i betraktande, att de ej ännu äga konkordans ej heller parallellspråk. Det märkes ju på deras predikningar, att de ännu sakna såväl tillräcklig undervisning som vana. Det faller sig ej så lätt för dem att »*rätt dela* sanningens ord», 2 Tim. 2: 15, hvarför de ej i det stycket tåla

* Kinesisk filosof.

jämförelse med sina bröder i Shensi och Shansi, som ju ock före dem kommit till Kristus, Rom 16: 7. Men när man ser dessa stadiga gubbar och finner, hvilken kärlek de ha till ordet och till Frälsaren, och så tänker på att det icke alls är länge sedan de »läto sig föras bort till de stumma afgudarne, allt efter som de blefvo förde, 1 Kor. 12: 2, så kan man ej annat än prisa Gud. Hans gode Ande, som börjat verket i deras hjärtan, skall äfven fullborda det.

Under min vistelse i Hånann-fo afskilde vi en dag till gemensamt bibelstudium, bön och samtal om arbetet i denna stad, Sinn-ngan och Yung-ning. Syster Maria Pettersson från Sinn-ngan hade äfven kommit in. Möjligheterna till evangelisering och behofvet af flera arbetskrafter, våra medarbetares, de införddes, olika karaktärer m. m. samtalade vi om och framlade i bön inför vår Fader, som sagt: »Hafven ingen omsorg! Jag är nära, och jag skall fylla alla edra behof i härlighet!»

Den 19:de och 20:de afhölls stormötet i Sinn-ngan. Till följd af ihållande regn blef åhörarnas och de deltagandes antal för öfrigt mindre, än hvad fallet annars brukar vara. Mellan femtio och sextio församlingsmedlemmar och »sökare» voro dock närvarande. Bröderna Ossian Beinhoff och evangelisten Gung från Hånann-fo voro närvarande. Sinn-ngan är en liten stad, vackert belägen vid en flod, men i ett jämmerligt tillstånd. Husen äro byggda af kullersten, hämtad från floddalen, och inuti staden ligga massor af dessa stenar från raserade murar och hus. Gatorna äro obeskrifligt knaggliga och ojämna, och i regnväder är det ej lätt att taga sig fram. Men äfven här finnas själar, för hvilka Jesus har dött, och som äro mottagliga för evangelium. En församling på ungefär sextio personer finnes. I gosskolan undervisas 13 elever. Om arbetet skall kunna bedrifvas med mer framgång, behöfvas dock flera arbetskrafter och större utrymme. Hopp finnes, att båda dessa önskningar snart skola förverkligas.

Emellan evangelisterna på platsen, *Cha'n* och *Djia*, har under en längre tid ett mindre godt förhållande ägt rum. Evangelisten Gung lyckades nu under detta möte åstadkomma försoning dem emellan. I glädjen häröfver kommo två af bröderna till mig och frågade, om ej Gung kunde få tillsättas som församlingens äldste! Redan det, att han ej tillhörde Sinn-ngans församling, var ju skäl nog, hvarför detta ej kunde bifallas.

Emellertid afslöt ett böne- och tacksägelsemöte bröderna emellan försoningsakten och ofvanpå detta en liten festmiddag! I ösregn anlände ridande broder Rikard Andersson måndagens afton till Sinn-ngan. Det var uppgjordt, att han skulle följa mig till stormötet i Miendje. Så skedde ock, men i stället för vagn, som var beställd, måste vi taga packmulåsnor och begifva oss åstad påföljande dags f. m. Min åsna tyckte ej om mig på sin rygg utan började sparka och slå bakut, så att fara var, att jag skulle falla af och slå hufvudet i någon af de många stenarna. Jag undgick dock detta, men då hon upprepade experimentet, gjorde jag ett utbyte och tog i stället den åsna, som burit vår packning. Denna lade jag på den istadiga åsnan. Det gick bra ett stycke, men efter en stund fick jag se, att hon slitit sig från den man, som ledde henne, och galopperade i vildaste fart. Vi redo obekymrade vår väg och tänkte: »åsnedrifvarne få nog tag i henne», hvilket ock skedde.

På kvällen funno vi härberge i ett litet krypin, och då en af åsnedrifvarne kom in och fick se min uppspända turistsäng, frågade han: »Hvad är det för något?» »Jo, det är en säng», svarade jag. »Hvarifrån har den kommit?» frågar han. »Den åsna, du har drifvit i dag, har burit den på ryggen», blef svaret. »Har hon burit den på ryggen och jag inte sett det?» Ja, där fick han något att fundera på!

Tidigt påföljande morgon fälldes sängen ihop. Uppassaren på värdshuset väcktes och hjälpte mig att koka litet kaffe i den medhafda kaffekokaren, och sedan, efter en härlig promenad på en svensk mil i klart, kallt höstväder, voro vi framme i Mien-dje hos syskonen Gustaf Adolf och Mina Stålhammar. Hvad vi hade före där, blir tillika med åtskilligt annat föremål för behandling i ett annat bref.

August Berg.

Brefafdelningen

Honanfu den 9 okt. 1907.

Kära missionsvänner!

»De skola tacka Herren för hans nåd och för hans under med människors barn.»

Vid en blick tillbaka på den gångna sommaren finna vi mer än en orsak att tacka Herren och att uppmana våra själar: »Förgät icke, hvad godt han har gjort dig.» Att ingen af syskonen på vårt fält varit angripen af någon allvarsammare sjukdom till följd af den starka och ihållande hetta, som varit rådande, är en ej ringa nåd. Vi kunna ej heller tillsluta våra ögon för den nåd, som legat i folkets vänliga hållning mot oss under en tid, då himlen varit som koppar och jorden som järn.» Om vi tänka på hvilken verkan två månaders ihållande sommartorka därhemma utöfvar på jorden och temperaturen, kunna vi få en liten föreställning om hvilken verkan, som åstadkommes af nära fem månaders molnfri himmel, under österns långt starkare sol.

Under sådana förhållanden råder ofta oro i sinnena, och utländingarna få skulden till att intet regn faller. Men ehuru vi nästan ständigt varit ute på resor och ibland folket, har intet sådant försports.

I slutet af april besökte jag tillsammans med evangelisten Gung och kolportörerna en större marknad, som årligen hålles vid ett af Kinas vidt beryktade tempel på yttersta gränsen af vårt distrikt mot öster. Denna marknad pågår omkring en månad, och tusentals människor samlas då dagligen från alla delar af provinsen, ja, äfven från andra provinser. Broder Beinhoff besökte denna plats i fjol och fann då ett tacksamt fält för såväl evangelii förkunnelse som för bokförsäljning. Detta hans besök hade utan tvifvel gjort sitt till att vi i år funno folket ännu mer mottagligt och vänligt.

När jag dag efter dag gick omkring, en främling bland folkmassorna, utan att en hand lyftes mot mig eller en röst höjdes för att smäda — hvad som sades, så att

jag ej hörde det, vet jag ej — tänkte jag i mitt hjärta: »Skulle detta varit möjligt för tio år sedan?» Våra trogna föregångare torde kunna gifva svaret.

För ej länge sedan reste en dansk journalist genom denna trakt, och vid samtal uttryckte han sig mycket starkt mot missionen och missionärerna. Han sade bland annat: »Om Kina skall kunna civiliseras, måste missionärerna med deras lära utrotas.» Om denna tanke är han nog ej ensam, ty det är en mycket svår sak för dessa ljusskygga mörkrets barn, som komma från de s. k. kristna länderna, att icke ens i ett hednaland kunna få utöfva sina liderliga gärningar utan att känna de rättfärdigas dom öfver sig. En sådan där herre reflekterar ej öfver huru långt han skulle kunna resa i fred inne i hjärtat af Kina, om ej evangelium både i ord och gärning hade varit före honom. Det troliga är, att en sådan resa skulle blifva honom ett tämligen magert nöje.

Till följd af den stora konferensen i Shanghai hade vi glädjen att under våren se många af våra kära syskon, som kommo hit på genomresa både under bort- och hemvägen. Efter konferensens slut fingo vi också det mycket kära besöket af dr och fru Fries, hvilket var både oss och våra infödda troende till glädje och uppmuntran. De senare fingo sin bästa del, då dr Fries på söndag f. m. talade till dem öfver dessa Jesu ord: »I ären världens ljus och jordens salt.» Broder Tjäder tolkade på ett mästerligt sätt, och genom de böner, som sedan uppsändes, förnams, att sanningen gått in i deras hjärtan; jag kände, att den gjort så äfven i mitt.

Br. Beinhoff, som under en tid af våren var ganska klen, eskorterade sedan dr och fru Fries ända till Peking och blef så stärkt under resan, att han kom hem riktigt som förnyad. Min afsikt var att stanna på stationen hela sommaren, men som br. Beinhoff nu kände sig så stark, yrkade han på, att jag skulle resa till någon svalare plats.

I slutet af juli hade jag alltså förmånen att få resa till Chikongshan (Dji-gong-san). Tre dagars resa med den gamla mulkärran för oss till modernare kommunikationer, järnvägen, och så ha vi blott en dags resa till bergets fot. En och en half timmes god marsch med ständig stigning från stationen, och vi äro uppe på bergets topp. O, hvilken skillnad mot slätten därnere! Ja, man känner sig verkligen tacksam till Gud, att han skapat en höjd här och där på jordens yta.

Fröken Burén har här, af ren oegennytta, till syskonens gagn byggt ett mycket präktigt hus, alltigenom praktiskt och trefligt. Detta är en verklig Guds gåfva för vår mission. Våra syskon uppe i norr ha ju något långt dit, men om ett år är järnvägen färdig ända till Honanfu (Hå-nann-fo), hvilket kommer att betydligt underlätta resan.

För min egen del var jag mer än tacksam mot Herren för den månad af hvila och vederkvickelse till både själ och kropp, af hvilken jag fick njuta däruppe. Många af Herrens tjänare från olika delar af provinsen hade tagit sin tillflykt dit. Att få ha umgänge med några af dessa helhjärtade och Gud hängifna vittnen samt få del af deras erfarenheter, kan ej annat än stärka ens tro samt inspirera till ett fullare utgifvande af en själf.

Under »keswickveckan» ledde dr. Guinness en bibelläsning hvarje morgon, hvarvid han gick igenom Efeserbrefvet. De sanningar, som han därur framdrog, voro utomordentligt praktiska och på samma gång slående, så att man nästan förvånades öfver att ej ha sett dem förr. Hvad Guds ord ändå är rikt!

Efter sommarens förskingring äro vi nu åter samlade till förnyad strid. Br. Beinhoff har rest till Jungning (Jång-ning) i och för stormöte. Fröken Janzon är också där och kommer att föra med sig material för sitt arbete, nämligen en hel liten skara flickor, hvilka ej längre få förgätas, då det gäller att räkna med det nya Kinas hopp. Och detta arbete är ej det minst viktiga.

»Mina bröder, bedjen för oss, att Herrens ord må hafva framgång och varda förhärligadt!»

Eder i Herrens tjänst
Rikard Andersson.

* * *

Hälsning från en grupp troende kineser.

Från byn Changyang, domsagan Loyang, prefekturen Honan, provinsen Honan, Kina, att sändas till missionsstationen f. v. b. till missionär Carl F. Blom att mottagas och öppnas.

År 1907, kinesiska 7:de månaden.

Till att börja med en vördnadsfull förfrågan om pastor och fru Bloms välbefinnande. Måtte Herren alltid gifva nåd och frid!

Vi ha för en tid sedan hört genom pastor Beinhoff, att pastorn var i England och ännu ej återvändt till Sverige utan i England vårdade halsåkomman. Vi ha hört, att de ha bedit på missionsstationen, och vi här i byn samlas ofta för att bedja för er. Pastorn skall inte vara ängslig. Herren har sina planer. Paulus var sjuk i Galatien, det vet ju pastorn, och fordom fingo apostlarne genomgå många lidanden. Måtte Herren nu gifva mycken nåd och förbarmande! Fastän vi togo afsked af hvarandra för längesedan och äro skilda åt till kroppen, så bära vi er alltid på hjärtat. Bedjen därborta för oss, att vi må hafva den Helige Andes hjälp och inspiration till att göra oss visa, så att vi må kunna utföra Herrens verk, äfvensom att folket i vår by må erhålla mycken nåd och frid!

Slutligen fråga vi i Herren efter de på Herren troende, älskade bröders och systrars frid, som bo i det sköna landet. Må den treenige Guden vara med oss alla!

Hälsningen sändes med glädje af på Herren troende bröder och systrar i byn Changyang, Loyangs domsaga Honan.

Pastor Hsi.

Bruten ned — Ja, *vid Herrens fötter!*
Sliten ut — Ja, *i Herrens tjänst!*
O, hvad är väl mot detta, detta,
all den ära, i världen glänst?
Huru skola vi kunna tacka
för ett redskap som detta, säg?
Lös, o Herre, vår bundna tunga,
led oss in på all lofsångs väg!

Beden fram — ja förvisst, det var han.
Herre, Herre, ett *sådant* svar!
Rik du är öfver allt och alla,
och ditt namn det är Underbar —
Mera än vi förmå begära
vill du gifva, du själf oss sagt.
Stora ting utaf dig vi vänta,
Själf du dem på vårt hjärta lagt.

För den stora, den hvita tronen
vi i stilla tillbedjan stå:
Skörden, o, den är mycken, Herre,
men arbetarne äro få.
Din är makten att tända glöden,
först och främst i *vårt* hjärta, Gud!
Kläd oss, kläd oss i härlig prydning,
i en helig nitälskans skrud!

Lär oss verka *i tårar, tårar*
och gå framåt *på knä, på knä!*
Låt vårt tvång vara endast detta:
hvad som skedde på korsets trä!
Lammet, Lammet, som blifvit slaktadt,
låt det vara vårt A och O —
Detta, detta är segern, hvilken
öfvervinner till sist: *vår tro!*

Bruten ned — Ja, vid Herrens fötter!
Sliten ut — Ja, i Herrens tjänst!
»Pastor Hsi —» O, det namnet lyser
mot oss likasom solbeglänst!
Beden fram — ja, förvisst, det var han.
— *Herre, Herre, o, säg oss, har*
för ***vår*** *suckan och bön och längtan*
du nu äfven ett ***sådant*** *svar?*

Adi.

En missionskallelse.

En ung missionär, som skulle resa ut på missionsfältet, berättade en gång, hur han fick sin första missionskallelse.

Som barn brukade han ofta gå öfver en kyrkogård och därvid passera en grafsten, rest till minne af en liten gosse på åtta år, med följande inskrift:

»*Mor, när jag blir stor, vill jag gärna bli missionär. Men om jag dör, medan jag ännu är liten, vill du då skrifva detta på min grafsten, så att någon af dem, som gå förbi, kan läsa det och gå i mitt ställe!*»

Genom att ofta läsa denna grafskrift kom han i sitt innersta till den vissheten:

»Jag måste gå i den lille gossens ställe».

För S. M. K:s missions- och bönekretsar.

Böneämnen:

De infödda kristna i *Hoiang*, att de helt måtte komma öfver på Herrens sida och vandra hans evangelium värdigt. — Att själar bland de oomvända på denna plats måtte frälsas. — Att Herren måtte stärka fru Inez Böllings hårdt medtagna krafter och välsigna hennes små barn. (Se föreg. nummer).

Verksamheten i *Honan-fu* distrikt. Att många i det nya predikotältet må höra sig till lifs (sid. 188).

Församlingen i *Yungning* (sid. 183).

Flere manliga arbetare (sid. 188).

Tacksägelseämnen.

Den glädje och uppmuntran, fru Bölling haft af arbetet i sin flickskola och syster Emma Andersson arbetet bland kvinnorna (se sid. 182).

Det till evangelisationsverksamheten i Honan-fu distriktet gifna *predikotältet* samt de *medel*, som direkt inkommit för samma verksamhet, hvarigenom den kunnat utvidgas (se sid. 183).

För de personer, som under hösten döpts i *Yuncheng* och *Honan* (sid. 188).

För den i Honan så förändrade stämningen (se Aug. Bergs och R. Anderssons bref). För den förlikning som skett mellan evangelisterna i Sin-an (sid. 189).

För att br. Rik. Andersson blifvit alldeles återställd efter sitt benbrott. För att br. O. Beinhoff blifvit stärkt till sin hälsa (sid. 189).

Hvilohemmet i Chikongshan (sid. 190).

För att systrarna *Maria Björklund* och *Elisabeth Hesse* i medlet af november lyckligt anlände till C. I. M:s språkskola i Yangchow.

Familjenotiser.

Den 26 augusti skänkte Herren makarna *Bergling* en son, som erhållit namnet *Roland Oskar*. Må Herren få välsigna såväl den lille som hans föräldrar!

Sparbössor för »Svenska Missionen i Kina» erhållas gratis, då rekvisition därom göres till missionens expedition, 8 Malmtorgsgatan, Stockholm C.

Missionsstund

hålles Trettondag jul kl. 6 e. m. i kyrkan vid Floragatan, då äfven sparbössorna för 1907 indragas och nya utdelas.

Litteraturanmälan.

När och fjärran, högtidsnummer för 1908, utgifvet af Kvinnliga missionsarbetare. Denna publikation är, hvad utstyrsel och illustrationer beträffar, en af de vackraste och finaste, som utkommit till julen. Innehållet är godt och omväxlande. Pris 50 öre.

Ansgarius. Illustrerad missionskalender, utgifven af Svenska Missionsförbundet. Pris: häftad 1: 50, kart. 2 kr. Kalendern innehåller förutom en uppbygglig betraktelse och åtskilliga poem en enkel minnesruna öfver hemgångna arbetare, en skildring af när grundstenen lades till missionsinstitutet, några bilder från Sv. Missionsförbundets expedition, berättelser från Kongo och Kina, däribland en skildring af Kinamissionens hundraårsjubileum, meddelanden från sjömansmissionen, m. m. af intresse.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under november månad 1907.

N:o		Kr. Ö.	Kr. Ö.
880.	Från en vän till S. M. K. gm C. F. L., Linghem	5: —	
881.	Forssmarks mfg gm E. P.	75: —	
882.	Onämnd	50: —	
883.	E. B., Stockholm	5: —	
884.	O. & H. K., Lund, »Tackoffer åt Herren i Jesu välsignade namn»	10: —	
885.	A. S., Solberga	4: —	
886.	L., Eksjö	10: —	
887.	A. S., Göteborg	25: —	
888.	Tullgarns ungdomsförening gm N. J.	275: —	
891.	A. P., Madängsholm	20: —	
893.	W-a, till Andrew Ericssons underhåll gm M. T., Mariestad	5: —	
894.	Kollekt i Mariestad gm dito	35: —	
895.	Från en Kinavän gm F. M., Glemmingebro	10: —	
896.	Alvads sparbössa gm dito	8: 30	
897.	L. W., gm dito	5: —	
898.	Onämnd gm dito	6: 70	
899.	Skobo arbetsförening gm frk. P.	50: —	
901.	»Tackoffer från en 72-åring»	10: —	
902.	»Från några vänner i Hemse i stället för blommor på en hemgången systers graf» gm K. R., Hemse	11: 50	
903.	L. A., Sjötorp	10: —	
904.	D. N., Lund, »Herrens nåd är hvar morgon ny»	10: —	
905.	Skärstads norra mfg gm L. P. G., Seringe	20: —	
907.	S. N., Mariestad, »Tackoffer»	10: —	
908.	S. A., »Tackoffer»	10: —	
909.	S. A—s sparbössa	20: —	
910.	M. T., Mariestad	10: —	
911.	Från Hassle, resemedel	5: —	
912.	Kinne Wedums mfg, kollekt	68: 23	
913.	Kollekt i Skara	22: 37	
914.	Kollekt i Lidköping	10: 24	
915.	G. S., dito	10: —	
916.	A. S—s sparbössa	6: —	
917.	Från Wenersborg gm B. F.	28: 17	
918.	L:a Sv. Barntidningen	5: —	
919.	Från Göteborg, resemedel gm N.	50: —	
921.	M. S.	2: —	
922.	S. S.	5: —	
923.	Kontant vid gåfvoauktion i Sigtuna gm G. Ö.	40: 50	
924.	Kollekt i Hästbo gm dito	7: 50	
925.	D:o i Hofors gm dito	6: 56	
926.	Från systerföreningen »Fridens band», Söderhamn, dito	10: —	
927.	Från missionsföreningen i Bollnäs gm d:o	5: —	
928.	M. P., Ånge gm d:o	5: —	
929.	Kollekt i K. F. U. M. gm d:o	20: 67	
930.	Missionsföreningen i Undersåker gm d:o	15: —	
931.	M. H. gm d:o	10: —	
932.	A. A., Hälland, gm d:o	10: —	
933.	Östersunds brödraförening, kollekt gm d:o	16: —	
934.	H., Östersund, gm d:o	20: —	
935.	Kollekt i Torsåker gm d:o	6: —	
936.	Forssmarks mfg gm E. P.	25: —	
937.	Kollekt i Redbergslids missionshus den $^{10}/_{11}$ gm B. J. S. N.	70: 25	
938.	E. G., Falla, »Ur en sparbössa» gm K. B., Tranås	10: —	
939.	Syföreningen i Karlslunda, Påryd gm B.	50: —	
941.	C. F. G., Bodanäs till J. Gustafssons underhåll	25: —	
943.	E. S., Kristianstad	10: —	
944.	Onämnd gm K. B., Tranås	10: —	
945.	M. P., Göteborg, sparbössemedel	5: —	
	Transport kr.	1,299: 99	
946.	»Tackoffer»	35: —	
947.	K. G. M., Sthlm	50: —	
948.	Kollekt i Björkängs kyrka, gm E. F.	42: 01	
949.	Åkers mfg, gm K. A.	40: —	
950.	Från missionsvänner i Malghultsskog för såld ost gm A. D.	5: 75	
951.	Kollekt vid Kinamötet i Färgsjömåla gm d:o	3: 25	
952.	H. S., Trelleborg	50: —	
953.	P. N., Sala	5: —	
954.	H. S., gm G. N., Uppsala	25: —	
955.	Kollekt vid ett Kina-möte i Kristdala gm E. M.	4: —	
956.	M. O. gm L. H., Norrköping	5: 50	
957.	L. E., Klara folkskola, Sthlm	15: —	
959.	Fru O's sparbössa gm A. R., Göteborg	5: —	
960.	Fru E. D's sparbössa gm d:o, Göteborg	20: —	
961.	N. P. till fru Böllings underhåll gm d:o, Göteborg	50: —	
962.	L. J. W. till fru Böllings underhåll gm d:o, Göteborg	25: —	
963.	I. B., till fru Böllings underhåll gm d:o, Göteborg	25: —	
964.	J. H till fru Böllings underhåll gm d:o, Göteborg	100: —	
965.	A. R. till fru Böllings underhåll gm d:o, Göteborg	25: —	
967.	K. F. U. K., Vänersborg, gm E. L.	150: —	
969.	Säby arbetsförening gm E. O., Tranås	50: —	
970.	Odensvi mfg gm E. B.	20: —	
971.	Thorstorps jungfruförening gm A. L.	25: —	
972.	»Till Kina» gm A. R., Göteborg	30: —	
973.	»Till Kina-missionen» gm E. F.	5: —	
976.	Mullsjö arbetsförening gm C. L.	75: —	
977.	»Blanka penningar till missionen i Kina» fr. D. N., Lund	5: —	2,190: 50

Särskilda ändamål:

879.	Från Visby femöresförening till Hugo Linder för anordnande af bibelkurser	21: 75	
889.	Från Betels barnmissionsförening i Malmö till Yuan-Yuans underhåll i Ishi gm A. B.	45: —	
890.	Från Betels barnmissionsfören., Malmö till evangel. Liu Jang-tsais underh. gm d:o	25: —	
892.	M. T., Mariestad, till Anna Janzons skola	200: —	
900.	J. T., Randsfjord, till infödd evangelist åt Tora Hattrem	100: —	
906.	A. B. & S. N., Skellefteå, $^1/_2$ års underhåll till evangel. Kao Tsing Tsai i Hancheng, Matt. 3: 3	75: —	
920.	E. L. till Hugo Linder för anordnande af bibelkurser	10: —	
940.	Redbergslids syförening till evangel. Fengs underh. gm B. J. S. N.	150: —	
942.	S. A. J., Luleå, till evangel. Kaos underhåll	100: —	
958.	D. E. L. till skriftspridning bland kineserna gm O. von F.	20: —	
966.	Kinakretsen på Söder till Emma Andersons priv. bibelkvinna gm S. S., Sthlm	51: 25	
968.	E. R. till bokfonden	100: —	
974.	M. R., Stockholm, till bokfonden	50: —	
975.	I. L., Sthlm, till infödd evangelist	15: —	
978.	Ur syföreningens för S. M. K. sparbössa till bibelkvinna i Honan	46: 55	1,009: 55

Summa kr. för nov. 3,200: 05

Under jan.—okt. månader kr. 75,905: 25

Under jan.—nov. månader kr. 79,105: 30

Med varmt tack till hvarje gifvare.

I kännen vår Herre Jesu Kristi nåd, att han, ehuru rik, vardt fattig för eder skull, på det att I genom hans fattigdom skullen varda rika.

Stockholm, Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget 1907.